

Opłata pocztowa uiszcza

Biblioteka Jagiellońska
w Krakowie, ul. Św. Anny 12.
Cena druku.

Cena 50 gr.

Rok VIII.

Warszawa. Kraków. Lwów, Wilno — luty — sierpień 1931 r.

Nr. 2, 3, 4, 5, 6, 7.

INWALIDA ŻYDOWSKI

miesięcznik

Organ Zjednoczenia Związków żyd. inwalidów, wdów i sierót wojennych Rzplitej P.

Redakcja i Administracja:
Kraków, ulica Skawińska L. 2.
Konto P. K. O. 406. 285. Tel. 107-63.

Prenumerata: Półroczna 1 80 zł., roczna 3 50 zł. łącznie z opłatą pocztową
Ogłoszenia: Cała strona 100 zł. $\frac{1}{2}$ str. 50 zł. $\frac{1}{4}$ str. 30 zł., $\frac{1}{8}$ str. 14 zł.

Treść:

Ustawa przeciwalkoholowa — Przebieg V. Walnego Zjazdu Zjednoczenia Związków Żydowskich Inwalidów Wdów i sierót Wojen. R. P. — Zmiany w sprawie leczenia i protezowania inw. woj. — Interwencja u Władz Ministerjalnych w sprawach inwalidzkich. — Akcja oszczędnościowa Rządu kosztem ofiar wojen. — Renta ofiar wojennych a Urząd gminny w Lubkowcach. — Wyżywienie rytualne inwalidów woj. podczas leczenia w sanatoriach i miejscach uzdrowisk, — Z życia org. — Różne wiadomości.

Ustawa przeciwalkoholowa.

Poniżej podajemy w odpisie dokładny tekst Ustawy z dnia 21. III. 1931. r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (przeciwalkoholowej), ogłoszonej w dniu 3. VI. 1931. poz. 423, w Dz. Ust. Rz. P. Nr. 51 — do wiadomości.

U S T A W A

z dnia 21. marca 1931 r.

o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (przeciwalkoholowa).

Art. 1.

1) Napojów alkoholowych, zawierających ponad 45° alkoholu, sprzedawać nie wolno. Zakaz niniejszy nie dotyczy spirytusu, sprzedawanego na cele lecznicze, naukowe i domowe oraz spirytusu pejsachowego.

2) Sprzedaż napojów, sporządzanych ze spirytusu nieoczyszczonego, zawierającego fuzle, jest wzbroniona. Postanowienie to nie dotyczy napojów, które dla zachowania swoistych właściwości są wyrabiane ze spirytusu nieoczyszczonego, w szczególności: starki, rumu i araku oraz napojów ze spirytusu winnego i owocowego.

Art. 2.

1) Wprowadza się niżej wyszczególnione (art. 3—6) ograniczenia w sprzedaży i podawaniu w lokalach i miejscach publicznych napojów, zawierających więcej niż 4,5° alkoholu.

2) Ograniczenia te dotyczą sprzedaży i podawania

wspomnianych napojów tak w naczyniach otwartych, jak i zamkniętych.

Art. 3.

1) Ilość miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych w całym Państwie ustala się nie licząc bufetów stacyjnych, wagonów restauracyjnych i bufetów na statkach, w liczbie 20.000, z której najwyżej $\frac{3}{4}$ może być przeznaczonych do wyszynku. Rozdziału tej liczby na poszczególne województwa dokona Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej.

2) Upoważnia się Radę Ministrów do stopniowego zmniejszania ilości miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, określonej w części poprzedniej artykułu niniejszego, przez poddanie rewizji tej ilości w dwa lata po wejściu w życie niniejszej ustawy, a następnie co pięć lat.

Art. 4.

Zakazuje się sprzedaży i podawania napojów alkoholowych, wymienionych w art. 2:

a) w pociągach oraz na całym obszarze zabudowań kolejowych i przystani statków, z wyjątkiem wagonów restauracyjnych i restauracji kolejowych pierwszej i drugiej klasy na stacjach węzłowych, końcowych i granicznych oraz bufetów kolejowych na stacjach końcowych i granicznych w godzinach, które określi rozporządzenie wykonawcze:

b) na całym obszarze zabudowań koszarowych i obozów wojskowych, z wyjątkiem kasyn wojskowych, o ile władze wojskowe zezwolą, a właściwe władze skarbowe wydadzą odpowiednie uprawnienie;

c) na całym obszarze zabudowań fabrycznych i przemysłowych, w pomieszczeniach straży ogniowej oraz w lokalach i miejscach, przeznaczonych do ćwiczeń sportowych i gimnastycznych, z wyjątkiem wypadków, w których lokale te użyte będą za każdorazowym zezwoleniem właściwych władz do urządzania zabaw lub przedstawień;

d) w domach ludowych oraz w pomieszczeniach i miejscach, w których odbywają się przetargi publiczne przez czas tych przetargów;

e) w miejscowościach, w których został uchwalony przez gminy (art. 6) zakaz sprzedaży napojów alkoholowych;

f) w miejscowościach lub rejonach, w których celem utrzymania porządku i spokoju publicznego Minister Spraw Wewnętrznych lub upoważnione przez niego w drodze rozporządzenia organy administracyjne zakazą sprzedaży lub wyszynku napojów alkoholowych na czas wyborów do ciał ustawodawczych, lub ciał samorządu terytorjalnego, gospodarczego, i ubezpieczeń społecznych, poboru wojskowego lub mobilizacji, wprowadzenia sądów doraźnych, stanu wyjątkowego, **tłumnych zebrań ludności oraz w soboty i inne dni wypłat robotnikom od godz. 14-tej.**

g) w lokalach oddanych do użytku służby publicznej.

h) w dni świąteczne, przyczem ograniczenia w tym wypadku obowiązują od godziny 6-tej do godziny 14-tej.

Art. 5.

1. Nie mogą być nadane zezwolenia na miejsca (lokale) detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych z wyszynkiem, znajdujące się w odległości **krótszej niż 100 metrów od zewnętrznych granic budynków, w których mieszczą się kościoły, klasztory lub świątynie wyznań, w Państwie uznanych, szkoły, zakłady naukowe i wychowawcze, sądy, więzienia, dworce i stacje kolejowe, przystanie statków, koszary, zakłady, zatrudniające więcej niż 50 robotników, oraz od zewnętrznych granic cmentarzy.** Przepis niniejszy nie odnosi się do lokali, wyjętych z pod zakazu, przewidzianego w art. 4.

2. **Prezes właściwej Izby Skarbowej w porozumieniu z Wojewodą w wypadkach szczególnych ma prawo zezwalać na wyjątki od zasady po wyższej.**

3. Minister Spraw Wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wojskowych może zabronić wyszynku napojów alkoholowych, w odległości do 1000 metrów, od zewnętrznych granic budynków koszarowych i stałych obozów wojskowych

oraz, w restauracjach i bufetach stacyjnych na czas trwania transportów wojskowych.

Art. 6.

1. **Gminy miejskie i wiejskie władne są w obrębie swoich granic uchwalić całkowity zakaz sprzedaży napojów alkoholowych, zawierających więcej niż 4,5° alkoholu. Uchwała taka powinna zapaść w drodze głosowania powszechnego mieszkańców gminy zwykłą większością głosów, przy udziale przynajmniej połowy uprawnionych do głosowania.** Uprawnionym do głosowania jest mieszkaniec gminy, posiadający czynne prawo wyborcze do Sejmu.

Głosowanie zarządza zarząd gminy bądź z własnej inicjatywy na skutek uchwały, powziętej większością głosów, przy obecności $\frac{2}{3}$ członków zarządu gminy, bądź na żądanie pisemne przynajmniej $\frac{1}{10}$ części mieszkańców gminy, posiadających czynne prawo wyborcze do Sejmu.

3. Zarząd gminy zarządza głosowanie najdalej w ciągu 4 tygodni od daty przedstawionego żądania.

4. Głosowanie odbywa się w dniu świątecznym. **Sposób głosowania określa rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Skarbu.**

5. Zarząd gminy powinien w ciągu miesiąca po powzięciu uchwały o zakazie sprzedaży napojów alkoholowych, przedstawić uchwałę taką właściwej władzy administracyjnej ogólnej, którą może w ciągu miesiąca od dnia otrzymania uchwały, sprzeciwić się wprowadzeniu jej w życie, o ile uchwała powzięta została z naruszeniem postanowień niniejszej ustawy.

6. **O ile właściwa władza administracji ogólnej w terminie, wskazanym w poprzednim ustępie, nie podniesie sprzeciwu, zarząd gminy poda powziętą przez gminę uchwałę o zakazie detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych pisemnie do wiadomości właściwej władzy skarbowej przynajmniej na siedem miesięcy przed jej wejściem w życie.**

7. Uchwała o zakazie może pod warunkami przewidzianymi w ustępach 5 i 6, wejść w życie **tylko z dniem 1. lipca i 1. stycznia a nadto po upływie co najmniej 9 miesięcy od chwili jej powzięcia.**

8. Zarząd gminy powinien uchwałę o zakazie podać do wiadomości publicznej w sposób, przyjęty w danej miejscowości, równocześnie z zawiadomieniem właściwej władzy skarbowej (ustęp 6).

9. Z chwilą wejścia w życie uchwały o zakazie gasną z samego prawa i bez obowiązku jakiegokolwiek odszkodowania ze strony Państwa wszystkie istniejące w tej gminie koncesje na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych.

10. **Rewizja powziętej uchwały może nastąpić nie wcześniej, niż po upływie lat trzech od wejścia w życie zakazu.** Do powzięcia uchwały rewizji

żyjnej mają zastosowanie przepisy, odnoszące się do uchwały o zakazie.

11. Ilość koncesyj, ustalona w myśl art. 3, odpowiednio zmniejsza się na skutek wejścia w życie i w czasie obowiązywania uchwał o zakazie, powziętych w myśl niniejszego artykułu.

Art. 7.

Napoje alkoholowe, zawierające mniej niż 45° alkoholu, wolno wydawać do obrotu handlowego z miejsca produkcji tylko w naczyniach zamkniętych, zaopatrzonych w etykietę z oznaczeniem ilości i mocy napoju oraz firmy i jej siedziby.

Art. 8.

Zakazuje się sprzedaży detalicznej lub innego detalicznego pozbycia tudzież podawania do spożycia w lokalach i miejscach publicznych napojów, zawierających jakiegokolwiek ilości alkoholu.

a) **nieletnim do lat 21 lub uczniom wszelkiego rodzaju szkół niższych i średnich bez względu na ich wiek,**

b) **innym spożywcom wzamian za zboże lub inne wytwory gospodarstwa wiejskiego, albo na pokrycie zobowiązań lub za wykonaną pracę.**

Art. 9.

Należitości, skredytowanych za napoje alkoholowe, sprzedane detalicznie lub pozbyte detalicznie w inny sposób, a zwłaszcza za podane na miejscu do spożycia, **nie można dochodzić w drodze skargi. Umowy zastawu i poręki, zawarte w celu zabezpieczenia takich należitości, są prawnie nieważne.**

2. Postanowienia ustępu pierwszego niniejszego artykułu nie stosują się do należitości za napoje alkoholowe, podane na kredyt gościom w hotelach, pensjonatach i innych tego rodzaju zakładach, jeżeli **goście ci otrzymują w tych zakładach mieszkanie i wyżywienie.**

Art. 10.

1. Winni przekroczenia przepisów art. 1, 4, 5, 7 i 8, niniejszej ustawy karani będą grzywną do 300 zł. lub aresztem do dwóch tygodni, w razie zaś powtórzenia przestępstwa, grzywną do 500 zł. lub aresztem do 4 tygodni. Kary aresztu i grzywny mogą być nałożone łącznie.

2. Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, karę zastępczego aresztu według swobodnego uznania, jednakże w wysokości nie ponad 2 tygodnie.

Art. 11.

1) Kto w stanie nietrzeźwości, wywołanej naduży-

ciem napojów alkoholowych, zachowaniem swoim daje powód do publicznego zgorszenia, tudzież kto w stanie nietrzeźwości znajduje się w miejscu publicznym, bez względu na swoje zachowanie, podlega karze, przewidzianej w art. 10.

2) Takiej samej karze podlega ten, kto drugiego do stanu nietrzeźwości doprowadził, albo kto drugiemu, będącemu w tymże stanie, napoje alkoholowe wydaje. **Kto przekracza ten przepis, odpowiada solidarnie z winnym nietrzeźwym za szkody i straty, wyrządzone przez niego innym osobom.**

Art. 12.

1) Kto po godzinie, prawnie przepisanej, przebywa w lokalu detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych z wyszynkiem, mimo, iż go gospodarz (koncesjonariusz, względnie jego zastępca) lub przedstawiciel uprawnionej władzy wezwał do wyjścia, będzie karany grzywną do 200 złotych.

2) Gospodarz lokalu (koncesjonariusz, względnie jego zastępca), zezwalający na przebywanie w swym lokalu detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych gości po przepisanej prawnie godzinie, będzie karany grzywną do 300 złotych lub aresztem do 2 tygodni.

3) Postanowienie drugiego ustępu art. 10 ma analogiczne zastosowanie z tem, że kara zastępczego aresztu nie może przekraczać jednego tygodnia.

Art. 13.

1) Kto na zabezpieczenie należitości, skredytowanych za napoje alkoholowe, sprzedane detalicznie lub pozbyte detalicznie w inny sposób, a zwłaszcza podane na miejscu do spożycia, żąda albo przyjmuje zastaw albo porękę, tudzież kto usiłuje obejść przepisy art. 8. pkt. b) i 9. zapomocą aktu pozornego, lub tym sposobem, że każe sobie wystawić dokument a w szczególności weksel, będzie karany grzywną do 1.000 złotych lub aresztem do 6 tygodni. Kary grzywny i aresztu mogą być nałożone łącznie.

2) Postanowienie drugiego ustępu art. 10 ma analogiczne zastosowanie z tem, że kara zastępczego aresztu nie może przekraczać 4 tygodni.

Art. 14.

Karom, przewidzianym w art. 10, ulega także gospodarz lokalu (koncesjonariusz, względnie jego zastępca), rozmyślnie nie przeciwdziałający należycie popełnianiu w swym przedsiębiorstwie przestępstw, przewidzianych w niniejszej ustawie.

Art. 15.

1) Gospodarz lokalu (koncesjonariusz, względnie jego zastępca), dopuszczający skutkiem braku dozoru lub innego niedbalstwa do popełnienia w jego przedsiębiorstwie przez drugą osobę jednego z przestępstw przewidzianych w niniejszej ustawie, będzie karany grzywną do 300 złotych lub aresztem do 2 tygodni. Kary grzywny i aresztu mogą być nałożone łącznie.

2) Postanowienie drugiego ustępu art. 10 ma analogiczne zastosowanie z tem, że kara zastępczego aresztu nie może przekraczać jednego tygodnia.

Art. 16.

Jako okoliczność łagodzącą należy przyjąć dla zatrudnionego w przedsiębiorstwie działanie z polecenia właściciela lokalu (koncesjonariusza, względnie jego

zastępcy), jako okoliczność obciążającą dla właściciela, udzielenie takiego polecenia.

Art. 17.

Sprawujący zarząd lub dozór przedsiębiorstwa lub jego części odpowiada narówni z właścicielem lokalu (koncesjonariuszem, względnie jego zastępcą).

Art. 18.

Udział (współwina) w przestępstwach, przewidzianych w niniejszej ustawie, jest karalny.

Art. 19.

1) W razie dwukrotnego w ciągu jednego roku kalendarzowego skazania w myśl niniejszej ustawy, może władza skarbową w porozumieniu z powiatową władzą administracji ogólnej, cofnąć koncesję na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych orzekając równocześnie na pewien czas lub na zawsze niezdołność do uzyskania nowej koncesji.

2) Przepis ust. 1. nie stosuje się do skazania za przestępstwa, przewidziane w art. 15. niniejszej ustawy.

3) Koncesja na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych w restauracjach i bufetach kolejowych, wymienionych w art. 4. pkt. a) może być cofnięta również na żądanie Ministra Komunikacji, o ile gospodarz lokalu (koncesjonariusz, względnie jego zastępca) nie zastosuje się do zarządzeń Ministra Komunikacji, wydanych w przedmiocie wyszynku napojów alkoholowych w restauracjach i bufetach kolejowych.

Art. 20.

Do orzekania o czynach przestępczych, przewidzianych w niniejszej ustawie, powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 21.

Posłanowienią niniejszej ustawy, dotyczące sprzedaży, podawania i spożycia napojów alkoholowych w lokalach i miejscach publicznych, mają zastosowanie także do sprzedaży, podawania i spożycia tych napojów w pomieszczeniach pomocniczych, przeznaczonych do prowadzenia przedsiębiorstwa, jako też w pomieszczeniach, bezpośrednio z niem połączonych.

Art. 22.

Do współdziałania w wykonaniu niniejszej ustawy Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z właściwymi ministrami powoła organa władz samorządowych, jak również organizacje społeczne, mające na celu walkę z alkoholizmem, zrzeszenia oświatowe i spółdzielcze.

Art. 23.

1. Znosi się: a) ustawę z dnia 23 kwietnia 1920 o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 210) w brzmieniu, ogłoszonym w Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299, b) ustawę z dnia 19 lipca 1877 zawierającą przepisy, mające na celu położenie tamy opilstwu (Dz. u. austr. Nr. 67) a art. 284, 286 i 317 kod. kar. ros. z r. 1903.

2. Skreśla się: a) w art. 215 p. 4 kod. kar. ros. z r. 1903 słowa: „bądź dopuszczenia małoletniego nie mającego lat. 14 lub osoby widocznie pijanej dopicia napojów wysokowych w tych zakładach, b) w § 365 niem. kod. kar. z 1871 r. słowa: „w lokalu wyszynku lub“, a w § 367 p. 16 słowa: „oraz o wydawaniu napojów wysokowych przed przetargami publicznymi lub podczas nich“.

Art. 24.

Zezwolenia (koncesje) na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych, które po dokonaniu rozdziału na poszczególne województwa ustalonej w art. 3 niniejszej ustawy dla całego Państwa ilości (20.000) miejsc detalicznej sprzedaży przewyższa normę w województwach, posiadających obecnie nadmiar tych miejsc, pozostają nadal w mocy do czasu śmierci uprawnionego, cofnięta zezwolenia w wypadkach, prawem przewidzianych, lub zrzeczenia się zezwolenia przez uprawnionego, w żadnym jednak wypadku najwyższa cyfra 20.000 miejsc detalicznej publicznej sprzedaży (art. 3) w całym państwie nie może być przekroczona.

Art. 25.

Uchwały o zakazie detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, powzięte na zasadzie postanowień ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożywaniu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299), winny być poddane rewizji w ciągu 6 miesięcy i ponownemu głosowaniu powszechnemu w myśl postanowień art. 6. niniejszej ustawy.

Art. 26.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Sprawiedliwości oraz Ministrem Komunikacji, o ile chodzi o restauracje i bufety kolejowe.

Art. 27.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 14 dni po jej ogłoszeniu.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Stawek*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Komunikacji: *Kühn*

**Obowiązkiem i w interesie
każdego Inwalidy, jest za-
prenumerować**

„Inwalidę Żydowskiego“

Przebieg V. Walnego Zjazdu Zjednoczenia Związków Żyd. Inwalidów, Wdów i Sier. wojen. R. P.

W pięknie udekorowanej zielenią wielkiej sali Ka-hału krakowskiego odbyło się uroczyste otwarcie V. Walnego Zjazdu Zjednoczenia Związków Żyd. Inwal. Wdów i Sier. Wojen. R. P. w dniu 15. lutego 1931 r. Na Zjazd przybyło około 200 delegatów ze wszystkich krańców Rzeczypospolitej oraz wielka ilość gości. Na miejscach honorowych umieszczonych obok trybuny prezydjalnej zajęli miejsca Wojewoda krakowski p. Dr. Kwaśniewski M., który obecny był jako oficjalny reprezentat Rządu Rzeczypospolitej, p. major Migdalek przybyły z Warszawy jako delegat p. Ministra Pracy i Opieki Społecznej, pp. nadradca Wł. Arzt i radca Tabeau jako zastępcy Min. Skarbu i Izby Skarbowej krakowskiej, p. pułk. Dr. Nadolski Jerzy jako zastępca Dowódcy Okręgu Korpusu Nr. V. Kraków, naczelnik Wydziału Bezpieczeństwa Publicznego Województwa krakowskiego p. T. Walicki, Starosta grodzki p. Ma-laszyński, Starosta powiatu krakowskiego p. Orłowski, radca Dr. Wesely Fryderyk w zastępstwie Prezydenta miasta Krakowa, p. Dr. Rafał Landau w imieniu Gminy Żydowskiej krakowskiej, p. kapitan M. Suchoń z ramienia Województwa krakowskiego, p. radca Zacharjasiewicz z Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy, p. naczelnik J. Józefczyk z Wydziału III. Izby Skarbowej krakowskiej, pp. sekretarze Izby Skarbo-wej Szporna i Golarz, p. r. Dubiel z Urzędu Skarbo-wego Akcyz i Monopolów Państwowych Kraków, oraz cały szereg innych osobistości i zastępców różnych instytucji społecznych.

Zjazd zagał prezes Zarządu Głównego kol. J. Bach-ner, który na wstępie powitał przedstawicieli władz, składając do rąk p. Wojewody Dr. M. Kwaśniewskie-go serdeczne podziękowanie za troskliwą opiekę, którą Rząd otacza inwalidów wojennych. Na wniosek kol. prezesa Bachnera wysłano telegramy hołdownicze do Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, Marszałka Pił-sudskiego, p. premiera Sławka, Ministra Pracy i O-pieki Społecznej p. gener. Hubickiego, Ministra Han-dlu i Przemysłu p. Prystora, Ministra Spraw Wewn. p. gener. Składkowskiego, wiceministra Pracy i Opieki Społecznej p. Szubartowicza, naczelnika Wydziału Inwal. Min. Pracy i Opieki Społ. p. Eminowicza L., wielce zasłużonego około sprawy inwalidzkiej.

Z kolei nastąpiły powitania. Pierwszy powitał Zjazd w imieniu Rządu Rzeczypospolitej p. Wojewoda Dr. Kwaśniewski, który życząc Zjazdowi pomyślnych obrad, oświadczył, że Rząd w ogromnej większości złożony z b. żołnierzy z wielkiej wojny najlepiej po-trafi wnikać w potrzeby ofiar wojen. Dłuższe ser-deczne powitanie wygłosił w imieniu p. Ministra Pra-cy i Op. Społ. p. major Migdalek, który zapewnił, że Ministerstwo nie czyni żadnej różnicy w traktowa-niu inwalidów, czy to ze względu na armię, w której szeregach doznali kalectwa, czy to ze względu na wy-znanie i narodowość. Mowca upoważniony jest przez p. Ministra Pracy i Op. Społ. do złożenia oświadcze-nia, iż Ministerstwo nadal traktować będzie przychyl-nie postulaty inwalidów żydowskich. Wreszcie mowca

komunikuje, iż otrzymał od p. Ministra telegraficzne zawiadomienie, iż w uznaniu wielkich zasług prezesa Zarz. Gł. kol. J. Bachnera, prezes Rady Ministrów przedstawił tegoż do odznaczenia złotym krzyżem zasługi. Z kolei nastąpiły przemówienia powitalne pp. pułkownika Dra Nadolskiego w imieniu Dowódcy Okręgu Korpusu, nadradcy Dra Weselygo imieniem prezydium miasta, naczelnika Władysława Arzta imie-niem Ministerstwa Skarbu i Izby Skarbowej krakow-skiej, prezesa Zarządu Gminy Żyd. Dra R. Landaua i innych.

Po przemówieniach powitalnych ukonstytuował się Zjazd, wybierając kol. J. Bachnera jako przewodniczą-cego Zjazdu, kol. H. Schwarza, Dr. Schermanta, inż. Schlesingera jako zastępców, a na sekretarzy wybrano kol. D. Thalerą, K. Moszkowskiego i L. Ratza. Z ko-lei odczytano nadeszłe telegramy i listy powitalne m. i. z kancelarii cywilnej p. Prezydenta Rzeczpospo-litej, Prezydium Rady Ministrów, od marszałka Sejmu p. Dr. Światalskiego, p. Ministra Pracy i Opieki Spo-lecznej Hubickiego, p. Ministra Przemysłu i Handlu Prystora, p. Ministra Spraw Wewnętrznych Skład-kowskiego, Naczelnego Rabina W. P. pułkownika Dr. Miesesa, Gminy Żydowskiej w Warszawie i od całego szeregu innych Gmin Żydowskich jak i od zagranicz-nych organizacji inwalidzkich itd. Ponadto kol. Dr. Schermant oddał Zjazdowi serd. życzenia pomyślnych obrad od prezesa Koła Żydowskiego p. posła Dr. O. Thona, który z powodu niedyspozycji nie mógł przy-byc na otwarcie Zjazdu.

Następnie wygłosił b. poseł Z. Heller rzeczowo opracowany referat odnośnie do problemu inwalidz-kiego w ustawodawstwie i praktyce, który został wy-słuchany przez wszystkich uczestników z ogromnem zainteresowaniem.

Z kolei przystąpił prezes Zarządu Gł. kol. J. Bach-ner do złożenia szczegółowego sprawozdania z dzia-łalności Zarządu Głównego za ostatni okres sprawo-zdawczy, przyczem przedstawił aktualne sprawy inwa-lidzkie odnoszące się do spraw zaopatrzeniowych, opieki społecznej, koncesyjnych i innych. W końcu zajął się sprawami organizacyjnymi i stwierdził w swem sprawozdaniu, że praca Zarządu Głównego była nad wyraz owocna dla ofiar wojen. dzięki intensywnej pracy jak i dzięki poparciu czynników rządowych.

Na zakończenie przedpołudniowej części w 1. dniu obrad Zjazdu kol. Dr. Schermant imieniem ogółu żyd. ofiar wojny celem uczczenia 10 letniego jubileuszu działalności kol. prezesa J. Bachnera złożył wyrazy uznania i wdzięczności, wręczając mu piękny upo-minek.

Po przerwie obiadowej przystąpiono do wyborów szeregu komlji poczem wygłosił prezes Zarządu Gł. kol. J. Bachner referat w sprawach zaopatrzeniowych, zaś wiceprezes Zarządu Gł. kol. Schwarz referat w sprawach koncesyjnych, Dr. kol. Schermant referat w sprawach statutowych organizacyjnych, poczem przystąpiono do generalnej dyskusji, która była bar-

dzo ożywiona i przeciągnęła się do późnej nocy, poczem poszczególne komisje jak zaopatrzeniowa, koncesyjna, organizacyjna, finansowa, opieki społecznej przystąpiły do pracy.

W drugim dniu Zjazdu odbył się dalszy ciąg generalnej dyskusji, poczem na wniosek komisji rewizyjnej udzielono absolutorjum ustępującemu Zarządowi. Późną nocą przewodniczący poszczególnych komisji składali sprawozdania, poczem przystąpiono do uchwalenia całego szeregu rezolucji, które poniżej podajemy, jak i uchwalono budżet Zjednoczenia.

Wreszcie przystąpiono do wyborów władz Zjednoczenia.

Do Zarządu Głównego weszli kol.: J. Bachner jako prezes, H. Schwarz, Dr. T. Molkner i inż. Schlersinger jako wiceprezesi, D. Thaler jako generalny sekretar, O. Birnbach jako skarbnik oraz b. poseł Z. Helle (Lwów), J. Tannenbaum (Rzeszów), A. Trauman (Warszawa), K. Moszkowski (Wilno), Mgtr. S. Lander (Jarosław), L. Ratz (Lwów), S. Krieger (Przemyśl), S. Moschel (Drohobycz). Na zastępców wybrano kol.: Mozesa (Bielesko), Chmielnika (Białystok), Steinlaufa (Kraków), Feldstein (Lwów), Baszkir (Grodno), Pollak (Brody), Ringa (Przemyśl), Selinger (Jarosław), Langer (Tarnów).

Do Rady Naczelnej wybrano kol.: Dr. L. Schermanta jako prezesa, Dr. Wilhelma Klugera (Wadowice) i Dr. Z. Landau (Warszawa) na wiceprezesów, Senfta (Sambor) na sekretarza, Mgra. Lemla (Lwów). Wundera (Przemyśl), Dr. Różę Stieglitz-Sperligową (Kraków), Ungera Fischla (Kraków), Jutana Zacharjasza (Wilno), Sobla Bernarda (Stanisławów), M. Krafta (Drohobycz), Kieslera Joela (Kołomyja), Hengeltrauba (Łódź), Majera (Rzeszów), Einlegera Bernarda (Tarnopol), Sauerstroma Sz. (Wadowice), Rittermana (Pińsk). Jako zastępców do Rady Naczelnej wybrano kol.: Dr. Gassera (Lwów), Oberländerową (Drohobycz), Raresa (Kołomyja), Judenfreunda (Kałusz), Rozenberga (Kielce), Beera (Kraków), Hellmana (Stanisławów), Steinwassera (Rzeszów), Huttmana (P. Targ), Rozen-thala (Żółkiew).

Do Komisji rew. weszli kol.: Dr. Zankere jako przewodniczący (Kraków), Markus Egon (Katowice), Infeld (Rzeszów), Volkman (Lwów), Mehler (Chrzanów), a na zastępców wybrano kol.: Stahlhammera (Rawa Ruska), Pfefferbauma (Stryj). Do Sądu Polubownego wybrano kol.: Dr. Żyłowskiego (Wilno), Dr. A. Reislera (Lwów), Dr. Pechnera (Kraków), Griffila (Lwów) i Feuermana (Buczacz).

Walny Zjazd zwrócił się do b. posła Z. Hellera z prośbą aby ściśle współpracował z prezydium Zarządu Gł. i Rady Naczelnej w celu zapewnienia sobie jego dotychczasowej współpracy. P. Heller oświadczył gotowość współpracy.

Prezes Zarządu Główn. kol. J. Bachner na końcu podziękował wszystkim uczestnikom Zjazdu za ich ciężką współpracę podczas obrad Zjazdu, zapewniając wszystkich, że tak, jak dotąd, będzie nadal wiernie służył interesom żyd. ofiar wojen.

Rezolucje w spr. zaop. leczenia i opieki społecznej.

1. Zjazd domaga się jaknajszybciej nowelizacji ustawy inwalidzkiej w myśl wniosków przedłożonych poprzedniemu Sejmowi.

2. Zjazd domaga się wydania jednolitego tekstu ustawy inwalidzkiej, gdyż dotychczasowy stan utrudnia w znacznym stopniu należyte załatwienie spraw zaopatrzeniowych.

3. Zjazd domaga się szybkiego uregulowania wypłaty dodatku dla ciężko poszkodowanych inwalidów wojen., jak również wypłaty dodatku kwalifikacyjnego.

4. Zjazd domaga się unormowania dodatku pielęgnacyjnego dla inwalidów wojen., gdyż dotychczasowe obliczenie odbywa się na podstawie marek, co wynosi mieś. zaledwie kilka groszy.

5. Zjazd domaga się, aby termin rejestracyjny dla inwalidów wojennych został przedłużony do 31. XII. 1935 r., gdyż jeszcze wielka ilość inwalidów wojen. nie zdążyła dotąd zgłosić swych pretensyj do zaopatrzenia. Zjazd wskazuje na to, że Państwa jak Francja i Niemcy przedłużyły termin rejestr. dla inwal. wojen. do końca 1935 r., gdzie przecież aparat administr. jest od kilkudziesięciu lat utrwalony i gdzie przecież nie ma analfabetów.

6. Zjazd domaga się, aby termin zgłoszenia roszczeń dla pozostałych był bez ograniczenia, gdyż zamknięcie terminu rejestr. dla pozostałych jest wielką krzywdą a przy zaopatrzeniach rodzicielskich jest wogóle nie do pomyślenia, aby termin zgłoszenia roszczeń go zaopatrzenia mógł być zamknięty.

7. Zjazd domaga się, aby przy nowelizacji ustawy inwal. podstawą do obniżenia renty był dochód opodatkowany przekraczający trzykrotnie rentę 100 procentowego inwalidy wojen. stosownie do grupy rodz.

8. Zjazd domaga się, aby wypłata rent dla ciężkich inwalidów wojennych IX. i X. kat. (85—100 proc.) oraz dla ociemniałych inwalidów wojen. była uskuteczniata bez względu na dochody w pełnej wysokości.

9. Zjazd domaga się, aby wdowom wojen przekraczającym 60 rok życia przyznawano rentę w wysokości 50 proc. zasadniczego zaopatrzenia, a więc bez obowiązku przedkładania świadectwa lek. urzędowego.

10. Zjazd domaga się, aby przy nowelizacji ustawy inwal. odnośnie do przyznawania pełnych kapitalizacji rent inwal. wojen. — dodatki rodzinne nie były zaliczane, tak, aby w razie śmierci inwalidy, pozostałe osoby były zaopatrzone.

11. Zjazd domaga się, aby od wszelkich orzeczeń władz skarbowych mających związek z zaopatrzeniem, był 60 dniowy termin do wnoszenia odwołań zakreślony, jak to ma miejsce w sprawach inwal. u władz administracyjnych.

12. Zjazd domaga się, aby Min. Skarbu wydało zarządzenie, aby osobom ubiegającym się o zaopatrzenie nie przysyłano odmowy ze strony Izby Skarbowych z powodu braku dokumentów, lecz te władze zgodnie z ustawą inwalidzką wzywały zainteresowane osoby do przedkładania brakujących dokumentów, gdyż odnośny procedur, pomijając, że jest wbrew ustawie inwalidzkiej praktykowany, jest ogromnie krzywdzący dla nieuświadomionych ofiar wojen., o ile te w zakreślonym terminie nie przedkładają rekursów a raczej ubiegają się o brakujące dokumenty.

13. Zjazd domaga się, aby Min. Skarbu cofnęło zarządzenie wydane do Izby Skarbowych w sprawie przyznawania terminów zaopatrzeń rodzic. dopiero od daty zaistnienia warunków według wymogów art. 20 ustawy inwal., albowiem odnośne zarządzenie jest sprzeczne z art. 24 ustawy inwal.

14. Zjazd domaga się, aby przy zaopatrzeniach rodz. dowody wyszczególnione w §§ 126 pkt. e) 1. i 2.

rozporz. wykonawczego do ustawy inwal. z dnia 10 I. 1923 Dz. U. R. P. 20/23 były należycie respektowane, gdyż według zwyczaju Izby Skarbowych jak i Min. Skarbu, relacje kontroli skarbowej (która według ust. inwal. wogóle nie są przewidziane) posiadają większe znaczenie aniżeli wszelkie zaświadczenia potwierdzane w tym względzie przez władze administr., co jest sprzeczne z duchem ustawy inwal. Wynika z tego postępowania, że władze skarbowe nie dowierzają zaświadczeniom wystawianym przez władze administr.

15. Zjazd domaga się znacznie liberalniejszego traktowania spraw zaopatrzeń rodzic., gdyż praktyka wykazuje, że władze skarbowe z błahych i nieuzasadnionych powodów odmawiają przyznawania zaopatrzeń rodzic. dla pozostałych, wskutek czego te osoby są zmuszone do wnoszenia odwołań, które mają dość długi procedur a niejednokrotnie od decyzji Min. Skarbu muszą być zaskarżone do Najwyższego trybunału Administracyjnego, co trwa latami a tymczasem rodzice starcy umierają. Zjazd stwierdza, że władze skarbowe przy przyznawaniu zaopatrzeń rodzic. postępują często niejednolicie i odnośnie sprawy nie są załatwiane według obowiązujących przepisów, a natomiast z reguły są zależne od swobodnego czyli dowolnego uznania władz skarbowych.

16. Zjazd domaga się, aby przy nowelizacji ustawy inwalidzkiej przyznano prawo sierotom wojen. liczącym ponad 18 lat a uczęszczającym do szkół do pobierania renty jak to ma miejsce przy przyznawaniu dodatków dla takich dzieci inwal. wojen.

17. Zjazd domaga się, aby Izby Skarbowe przyznawały zaopatrzenia sierotom wojen. ponad 18 lat niezdolnym do zarobkowania i nieposiadającym środków utrzymania zgodnie z rozp. wykonawczym do ustawy inwal. z dnia 10. I. 1923 r. § 126 pkt. b. 3), gdyż Izby Skarbowe w zasadzie odmawiają tymże zaopatrzenia, o ile te przed 18 rokiem życia nie były zgłoszone do wymiaru zaopatrzenia, co jest sprzeczne z duchem ustawy inwal. jak i ustawy cywilnej o obowiązku alimentacji. Dalej Zjazd protestuje jaknajbardziej przeciw wysuwany projektom a względnie już w praktyce wprowadzonym, aby wymiar zaopatrzenia dla takich sierot był zależny dopiero od faktu stwierdzenia, czy dana choroba wzgl. kalectwo takiej sieroty powstało jeszcze przed 18 rokiem życia. Tego rodzaju zapatrywanie jest pogwałceniem przepisów ustawy inwalidzkiej.

18. Zjazd domaga się od Min. Skarbu, Min. Pracy i Op. Społ. i Min. Spraw Zagranicznych, aby wszczęły odpowiednie kroki u Rządu czechosłowackiego, niemieckiego, węgierskiego, włoskiego, jugosłowiańskiego i rumuńskiego w sprawie przekazania wszystkich dokumentów odnoszących się do przebiegu służby wojsk. leczenia w szpitalach wojskowych, przeprowadzanych superrewizji, inwalidztwa itp., dotyczących obywateli polskich a należących do b. armji austr. Zjazd stwierdza, że zupełnie niepotrzebnie z każdym poszczególnym wypadku władze przeprowadzają obszerną korespondencję z władzami zagranicznymi przez właściwe placówki konsularne, trwającą czasem latami a nieprorowadzącą do należytego załatwienia spraw, gdyż często otrzymuje się stereotypową odpowiedź, że niema dokumentów, podczas gdy na innej drodze, a więc, nie urzędowej uzyskuje się je, co wywiera ujemny wpływ.

19. Zjazd domaga się, aby deklaracje do wymiaru I. zaopatrzenia były przez właściwe Urzędy Skarbowe

Podatków najdalej w przeciągu 14 dni Izdom Skarbowym przedkładane, gdyż te Urzędy przetrzymują deklaracje do zaopiniowania często do 3 ch miesięcy a nawet i pół roku.

20. Zjazd domaga się, przy przeprowadzeniu nowelizacji ustawy inwal. aby ustalenie związku przyczynowego cierpienia (kalectwa) ze służbą wojsk., jak i śmierci ze służbą wojsk. nastąpiło we wszystkich tych wypadkach, gdzie dostarczono tylko prawdopodobieństwo tychże dowodów.

21. Zjazd domaga się, aby poszczególne Szefostwa Sanitarne DOK. przy ustalaniu związku przyczynowego śmierci zmarłych osób ze służbą wojsk. kierowały się większym zrozumieniem, gdyż w ostatnim czasie zachodzą zbyt częste nie uzasadnione odmowy zaopatrzeń, mimo że, na istnienie związku przyczynowego oprócz innych dokumentów wojsk. byli świadkowie słuchani pod przysięgą.

Zjazd apeluje zatem w tym względzie szczególnie pod adresem Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej o odpowiednie zajęcie się tym problemem, który właściwie pod względem opinowania winien już przejść do kompetencji władz administracyjnych.

22. Zjazd domaga się, aby zapadłe wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego w sprawach zaopatrzeniowych a w szczególności rentowych były podstawą do zasadniczego traktowania spraw, gdyż Min. Skarbu przechodzi nad temi wyrokami do porządku dziennego a zazwyczaj uchyla orzeczenie tylko co do danej sprawy.

23. Zjazd domaga się przedłużenia terminu rejestracyjnego odnośnie do zaopatrzenia cywilnych ofiar wojen., gdyż ogłoszone rozporz. w Dz. U. Nr. 47/30 nie było należycie zainteresowanym zakomunikowane i prawie że nigdy urzędowo obwieszczone, jak tylko ogłoszone w Dz. U. i w dodatku mylnie, gdyż termin końcowy jest podany 31. IX. 1930 r. a więc prawdopodobnie chodziło tu o końcowy termin 30. IX. 1931 r., gdyż miesiąc wrzesień liczy tylko 30 dni.

24. Zjazd domaga się znacznego powiększenia personelu urzędniczego przy Starostwach Powiatowych Referatach inwalidzkich, który nie jest w możności podołać agendum mimo, że dokłada jaknajwiększych starań.

25. Zjazd domaga się, aby inwalidzi wojen. byli obowiązkowo leczeni bez względu na rodzaj cierpienia (kalectwa), a więc z pominięciem warunków, czy dane cierpienie stoi w związku ze służbą wojsk. jak również domaga się, aby rodziny inwalidów wojen. miały również prawo leczenia się na koszt Skarbu Państwa.

26. Zjazd domaga się, aby pozostałe osoby były leczone na koszt Skarbu Państwa, gdyż te straciwszy jedyne go żywiciela, a więc najdroższy skarb muszą się domagać od Rządu zabezpieczenia im przynajmniej opieki lekar. i środków leczniczych.

27. Zjazd domaga się, aby Min. Pracy i Opieki Społecznej, już znajdujące się tak zwane przychodnie lekarskie przy większych Związkach inwalidzkich wydawnie subwencjonowało, gdzie udziela się porady lekarskiej na wszelkie cierpienia i lekarstw, jak również przyczyniło się do subwencjonowania nowo mających powstać przychodni lekarskich w poszczególnych Związkach, dopóki problem obowiązkowego leczenia inwal. i pozostałych w ogólności nie zostanie rozwiązany.

28. Zjazd domaga się, aby rozporz. wykonawcze do ustawy inwal. w sprawie przymusowego zatrudnia-

nia ciężkich inwalidów wojen. w zakładach przemysłowych, handlowych, instytucjach itp. a to na 50 pracowników zatrudniano bezwzględnie przynajmniej jednego ciężkiego inwalidę wojen. oraz aby przeciw opornym pracodawcom jaknajrygorystyczniej postąpiono.

29. Zjazd domaga się, aby żydowscy inwalidzi wojen., wdowy i sieroty wojen. w razie odpowiednich kwalifikacji na stanowiska państwowe byli również przyjmowani, gdyż niestety w tym względzie stwierdza stałe uchylanie się władz od tego moralnego obowiązku.

30. Zjazd domaga się, aby dzieci inwalidów i wdów wojen. były przyjmowane do szkół państwowych bez ograniczenia, jak również aby przy wpisach do wyższych studiów nie czyniono trudności ze względu na wyznanie. Zjazd stwierdza, że w wielu wypadkach dzieci inwalidów i wdów wojen. musiały się udać zagranicę na studia z powodu stosowania numerus clausus, Żyd. ofiary wojen. są tem postępowaniem głęboko wstrząśnięte, gdyż nie spodziewały się, aby we własnej Ojczyźnie, za którą przelały krew a względnie ich mężowie lub ojcowie zaginęli na wojnie, doznały takiego traktowania. Zjazd domaga się, aby w pierwszym rządzie Ministerstwo Pracy i Opieki Społ. zwróciło się do Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o złagodzenie tych stosunków.

31. Zjazd domaga się, aby przy Wydziałach Inwalidzkich wszystkich instancji powstały biura pośrednictwa pracy, któreby na podstawie rejestracji wolnych miejsc pracy i posad w urzędach i przedsiębiorstwach państwowych, samorządowych i komunalnych, jak i inwalidów szukających pracy, kierowały realizacją w sprawie zatrudniania inwalidów wojen.

32. Zjazd domaga się, aby inwalidom wojennym przysługiwało prawo do 50-proc. zniżki kolejowej także do używania pociągów pospiesznych. Zjazd domaga się również, aby prawo do 50 proc. zniżki kolejowej dla inwalidów wojen. przysługiwało bez względu na cel podróży.

33. Zjazd domaga się, aby wdowom wojen. przysługiwało również prawo do 50 proc. zniżki kolejowej na równi z inwalidami wojen. na podstawie posiadanych dekretów władz skarbowych.

34. Zjazd ponawia prośbę pod adresem Ministerstwa Komunikacji i zwraca się o poparcie do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, aby na większych dworcach kolejowych na całym terytorjum R. P. zezwona uruchomienie bufetów koszernych, przez co znalazłoby kilkuset inwalidów i wdów wojen. egzystencję. Ministerstwo Komunikacji wprowadzie tłumaczy się, że pod tym względem nie może nic uczynić wobec stanu prawnego zachodzącego z dzierżawcami restauracji, lecz odnośna sprawa niema najmniejszej łączności. Społeczeństwo samo domaga się przywrócenia tego stanu istniejącego przed kilkunastu laty, gdyż jest to w interesie podróżnych, przestrzegających spożywanie tylko artykułów rytualnych.

35. Zjazd zwraca się do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, aby w zarządach Kas Chorych byli delegowani przedstawiciele organizacji inwalidów wojen. gdyż masa inwalidzka ze względu na przekazanie leczenia tymże kasom chorych, jest obecnie tym problemem silnie zainteresowana a wszystkie bolączki przecież najlepiej znają same ofiary wojen.

36. Zjazd domaga się, aby inwalidzi wojen. mogli

korzystać z pożyczek udzielanych przez Oddziały Państwowego Banku Rolnego na poczet przypadających rent inwalidzkich, gdyż w obecnych warunkach ekonomicznych, zainteresowanym jest trudno przedstawić odpowiednich ręczycieli. Zatem domaga się od Ministerstwa Skarbu i Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej wyrażenia zgody w tym względzie, gdyż przyczyni się to znacznie do ugruntowania egzystencji ofiarom wojen.

37. Zjazd domaga się, aby z kredytów przydzielanych Oddziałom Państwowego Banku Rolnego wdowy wojen. mogły korzystać także z pożyczek na poczet przypadających rent, gdyż te osoby na równi uprzywilejowane z inwalidami wojen. według ustawy inwal. nie mogą być od tego dobrodziejstwa usunięte.

Rezolucje w sprawach koncesyjnych.

1. Zjazd domaga się kontynuowania sprawiedliwej rewizji koncesji monopolowych a w pierwszym rzędzie wielkich przedsiębiorstw koncesyjnych i oddania tychże wyłącznie inwalidom i pozostałym po poległych, zaginionych lub zmarłych wskutek służby wojskowej.

2. Zjazd stoi na stanowisku, że wobec braku większej ilości przedsiębiorstw koncesyjnych, któreby wystarczyły nawet dla najcięższej procentowych inwalidów wojennych, koncesje takie powinny być nadane tylko organizacjom inwalidzkim, których dochody służą opiece nad ogółem inwalidów.

3. Zjazd domaga się, by przy nadawaniu koncesji monopolowych i innych, żydowscy inwalidzi i ich organizacje były w proporcjonalnym stosunku uwzględniani.

Zjazd wyraża swe zadowolenie z lojalnego i przychylnego odnoszenia się Departamentu Akcyz i Monopoli Państwowych Ministerstwa Skarbu do postulatów i życzeń żyd. inwal. wojen. i ich zrzeszeń i żywi nadzieję, że to stanowisko Ministerstwa Skarbu zdoła wywrzeć konkretny wpływ na podległe Ministerstwu Skarbu instancje skarbowo-akcyzowe, a więc Izby Skarbowe, Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów Państwowych w kierunku sprawiedliwego i życzliwego stosunku wobec żyd. inwal. i ich organizacji.

4. Zjazd domaga się, aby Ministerstwo Skarbu przy najbliższej sposobności, wyrównało ten jeszcze wciąż niesprawiedliwy podział wielkich przedsiębiorstw koncesyjnych a więc: a) przydzieliło Zjednoczeniu Związków Żyd. Inwal., wdów i sier. wojen. dalsze hurtownie tytoniowe, b) rozdzieliło sprawiedliwie największą koncesję monopolową tak zwaną „butelkową“ pomiędzy 3 istniejące w Państwie centralne organizacje inwalidzkie, a więc Związek inwal. wojen. R. P. Zjednoczenie Związków żyd. inwal., wdów i sierót wojen R. P. i Legię inwal. wojen. R. P.

5. Zjazd domaga się, by przy nastąpić mającej reorganizacji monopolu solnego, Związek żyd. inwal. był w równym stopniu obdzielony z powiatowymi składami soli.

6. Zjazd domaga się, aby koncesje solne, o ile były w posiadaniu osób uprzywilejowanych, pozostały nadal w ręku tychże.

7. Zjazd wyraża swe zadowolenie z życzliwego traktowania żyd. inwal. i ich zrzeszeń przez Dyрекcję Państwowego Monopoli Tytoniowego i ma nadzieję, że Dyrekcja Monopoli Tytoniowego będzie się też przychylnie odnosić do innych pozakoncesyjnych po-

stulatów gospodarczych żyd. inwal., a w szczególności w kierunku prawa do pracy.

8. Zjazd domaga się, by przy zaistniałych możliwościach instancje skarbowo-akcyzowe i państwowe przedsiębiorstwa monopolowe zatrudniały w swych urzędach i przedsiębiorstwach w proporcjonalnym stosunku też żyd. inwal. wojen. przyczem wyraża swe ubolewanie z powodu wręcz nieprzychylnego traktowania tych postulatów przez kierownictwo wydziału personalnego Dyrekcji Monopoli Spirytusowego.

9. Zjazd wyraża zapatrywanie, że i sprzedaż piwa powinna być dozwoloną tylko wyszynkom koncesjonowanym a na wszelki wypadek domaga się, by zezwolenia na sprzedaż piwa udzielane były tylko inwalidom i wdowom wojen.

10. Zjazd domaga się rewizji, względnie reorganizacji monopolu drożdżowego i sprawiedliwego rozdziału tych koncesji między centralne organizacje inwalidzkie.

11. Zjazd domaga się ustawowego rozgraniczenia obowiązków właścicieli koncesji i ich prawnych zastępców z tem, że za przewinienia skarbowo-akcyzowe tych ostatnich nie mogą być karani właściciele koncesji.

12. Zjazd domaga się, by przy nowelizacji ustawy antyalkoholowej, zastrzeżono władzom wykonawczym prawo wyjątkowego uwzględnienia uprzywilejowanych koncesjonariuszy, gdyby ze względów lokalnych utrzymanie wymogu odległości, uniemożliwiło realizację uprawnienia.

13. Zjazd domaga się, by uprawnienia na sprzedaż wyrobów alkoholowych w zamkniętych naczyniach, mogły jak wszystkie inne koncesje być nadane tylko inwalidom-koncesjonariuszom.

14. Zjazd domaga się, aby do wszystkich instancji skarbowo-akcyzowych, rozstrzygających w sprawach koncesyjnych dopuszczono przedstawicieli centralnych organizacji inwal. z głosem decydującym.

15. Zjazd domaga się, by Min. Skarbu przywróciło władzom skarbowym II. instancji możliwość bezpośredniego przepisania koncesji po zmarłych koncesjonariuszach na spadkobierców, o ile tymi są uprzywilejowani, a więc inwalidzi, wdowy i sieroty wojen. oraz rodzice po zmarłych uprzywilejowanych koncesjonariuszach.

16. Zjazd domaga się zastanowienia likwidacji t. zw. „wojennych“ koncesji, a więc nadanych przez władze administracyjne w okresie gdy monopole państwowe dopiero się tworzyły, o ile właścicielami są osoby uprzywilejowane, oraz zreaktywowanie już zlikwidowanych takich koncesji.

17. Zjazd wyraża swą opinię, że obecny system opłat skarbowo-akcyzowych a zwłaszcza patentu akcyzowego na wyszynk napojów alkoholowych, jest wobec rażącej dysproporcji gospodarczo zarobkowej, przy nieróżniczkowaniu uzyskanych obrotów, nie utrzymany, domaga się przeto ustalenia nowych norm przy wykupie patentów z uwzględnieniem obrotów a nie jak dotychczas miejsca, w którym dana koncesja zostaje wykonywana.

18. Zjazd domaga się, by monopolowe przedsiębiorstwa państwowe, udzielały inwalidom, koncesjonariuszom przy bezpośrednim lub pośrednim zakupie wyrobów monopolowych, kredyt towarowy nie wyżej jak do 50 proc. wartości kupna.

19. Zjazd ponawia swoje poprzednie żądania w kierunku zatrudnienia żyd. inwal. w odpowiedniej ilości

we wszystkich instytucjach i przedsiębiorstwach, prowadzonych przez władze monopolowe i skarbowe.

20. Zjazd domaga się uchylenia zakazu sprzedaży napojów alkoholowych w dniu targowe, przedświąteczne i świąteczne popoł., gdyż dotychczasowy stan prowadzi do strat materialnych koncesjonariuszy a także i w pierwszym rzędzie Skarbu Państwa.

21. Zjazd domaga się przeprowadzenia rewizji koncesji octowych oraz rozlewni octowych i oddania tychże wyłącznie osobom uprzywilejowanym.

22. Zjazd domaga się, by inwalidzi wojenni prowadzący przy koncesji stemple i weksle mogli uzyskać kredyt na 50 proc. przy zakupie tychże.

Rezolucje w sprawach organizacyjnych.

1. Zjazd wyraża swe najgorętsze podziękowanie p. Prezesowi Jakóbowi Bachnerowi za Jego nad wyraz ofiarną i skuteczną pracę dla dobra żyd. ofiar wojen. i życzy mu z okazji dziesięciolecia bez przerwy wyteżonej pracy jaknajlepszych wyników w dalszej Jego działalności.

2. Zjazd wyraża gorące uznanie i podziękowanie wiceprezesowi Zarz. Gł. p. Hermanowi Schwarzwowi za Jego wyteżoną i bardzo skuteczną działalność dla dobra żyd. inwal. wdów i sier. wojen.

3. Zjazd dziękuje p. posłowi Z. Hellerowi, długoletniemu orędownikowi spraw żyd. inwal. na terenie sejmowym za Jego bardzo skuteczną działalność w każdym kierunku i apeluje by i nadal jak dotychczas służył sprawom żyd. ofiar wojen., które odnoszą się do niego nadal z niesłabnącem zaufaniem i przywiązaniem. Zjazd też z radością i wdzięcznością przyjmuje oświadczenie p. posła Hellera, że będzie kontynuował obronę inwalidzkich interesów wobec czynników zewnętrznych jak i współpracował wewnątrz organizacji. Zjazd z oburzeniem i goryczą piętnuje te wypadki, które pozbawiły żyd. inwal. wojen. ich wypróbowanej obrony parlamentarnej.

4. Zjazd wyraża podziękowanie p. Dr. Ludwikowi Schermantowi, wiceprezesowi Zarządu Gł. i uznaje jego bardzo cenną pracę i zasługi położone dla spraw inwal. wojen.

5. Zjazd wyraża uznanie wiceprezesowi Zarządu Głównego p. inż. A. Schlesingerowi i jego współpracownikom pp. Ratzowi Leonowi i Mgr. Lemmlowi Maurycemu oraz delegatowi wileńskiemu p. K. Moszkowskiemu za ich wydatną działalność dla dobra ofiar wojennych.

6. Zjazd wyraża podziękowanie p. Dawidowi Thalerowi sekr. Zjedn. za jego skuteczną pracę dla dobra żyd. ofiar wojen.

7. Zjazd dziękuje Prezydium Rady Naczelnej p. Dr. N. Żytkowskiemu i wiceprezesowi Dr. T. Molknerowi a w szczególności temuż ostatniemu za Jego ciężką pracę dla dobra Organizacji i ofiar wojen.

8. Zjazd bardzo serdecznie dziękuje p. Róży Kreuzwirthowej i p. Róży Gichnerównie za ich długoletnią oddaną pracę w charakterze urzędniczek a więc współpracowniczek Zjedn. Związków żyd. inwal. wdów i sierót wojen. R. P.

Abonujcie Inwalidę Żyd.

Zmiany w sprawie leczenia i protezowania inwalidów wojennych.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej reskr. z dn. 7. maja 1931. Nr. 22621/Pr. III. wydało zarządzenie do Ogólno Państwowego Związku Kas Chorych w sprawie leczenia i protezowania inwalidów wojennych, na podstawie którego inwalidzi wojen. będą mogli być leczeni i korzystać z leczenia sanatoryjnego i szpitalnego bez względu na związek przyczynowy pomiędzy chorobą (kalectwem) a służbą wojsk. Poniżej podajemy odpis odnośnego zarządzenia do wiadomości a to:

W sprawie leczenia i protezowania inwal. wojen.

Do

Ogólno Państwowego Związku Kas Chorych
w miejscu.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej niniejszem powierza na podstawie art. 35. ustawy z dnia 18 marca 1921. (Dz. U. R. P. Nr. 32. poz. 195) w brzmieniu ustalonym punktem 8. art. I. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3. grudnia 1930 roku (Dz. U. R. P. Nr. 86. poz. 665), z dniem 1-szym kwietnia 1931 r. Ogólno-Państwowemu Związkowi Kas Chorych, oraz Kasom Chorych udzielanie inwal. wojennym świadczeń, przewidzianych w art. 33 i 34 i w ust. I. art. 39 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych, oraz wykonywanie części świadczeń opieki społecznej w zakresie zabezpieczenia stanu zdrowotnego inwalidów, korzystających z postanowień art. 4. lit. h. na zasadach następujących, a mianowicie:

I.

§ 1. Kasy Chorych udzielać będą na podstawie upoważnienia, oraz pod kierownictwem i kontrolą Ogólno-Państwowego Związku Kas Chorych w Polsce, względnie działających z jego upoważnienia Okręgowych Związków Kas Chorych — osobom uznanym przez właściwe inwalidzkie komisje rewizyjno-lekarskie, lub inwalidzkie komisje odwoławcze za inwalidów wojennych, świadczeń leczniczych (z wyjątkiem protez i aparatów ortopedycznych), a mianowicie:

1. leczenia ambulatoryjnego, szpitalnego, oraz sanatoryjnego (w zdrojowiskach i uzdrowiskach) w zakresie i w wypadkach, przewidzianych w art. 33 i 34 z uwzględnieniem ust. 2. art. 3-c. ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych, oraz odnośnych rozporządzeń wykonawczych;

2. leczenia ambulatoryjnego, szpitalnego, oraz sanatoryjnego (w zdrojowiskach i uzdrowiskach) **bez względu na związek przyczynowy pomiędzy chorobą, a służbą wojskową** inwalidom wojennym nie-

podlegającym obowiązkowemu ubezpieczeniu na wypadek choroby, gdy właściwa władza stwierdzi, iż zachodzi możliwość pogorszenia się choroby, pozostającej w związku przyczynowym ze służbą wojskową, lub choroby od niej pochodnej pod wpływem choroby niespowodowanej służbą wojskową;

3. inwalidom wojennym:

a) przebywającym w domu inwalidów wojennych we Lwowie i podobnym zakładzie w Krakowie, w internatach inwalidzkich zakładach szkolnych w Krakowie, Niepołomicach i Poznaniu, w schroniskach przejściowych dla inwalidów wojennych;

b) chorym na gruźlicę lub umysłowo, których właściwa władza (Urząd Wojewódzki, M. P. i O. S.) przeznaczyła do zakładów opieki zamkniętej — bez względu na związek przyczynowy między chorobą a służbą wojskową.

§ 2. Świadczenia lecznicze, objęte niniejszymi zasadami, będą udzielane przez cały czas trwania choroby, a czasokresy udzielania świadczeń, przewidziane w przepisach ustawy o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby, nie będą miały zastosowania do inwalidów wojennych.

§ 3. Udzielanie świadczeń leczniczych odbywać się będzie w zasadzie przy wykorzystaniu instytucji leczenia osób ubezpieczonych, bez obowiązku powiększenia instytucji (punktów) leczenia ambulatoryjnego,

§ 4. Ogólno-Państwowy Związek Kas Chorych w Polsce, może organizować w porozumieniu z Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej, przejściowe lub stałe instytucje leczenia sanatoryjnego, albo szpitalnego inwalidów wojennych w granicach funduszków przeznaczonych w § 11 niniejszych zasad na cele leczenia inwalidów wojennych.

Instytucje leczenia szpitalnego, lub sanatoryjnego, o charakterze stałym, zorganizowane z powyższych funduszków, w wysokości 50 proc., lub więcej ogólnych kosztów budowy i urządzenia, pozostają własnością Skarbu Państwa; natomiast instytucje, których koszt budowy i urządzenia został pokryty z wspomnianych funduszków w wysokości mniejszej niż 50 proc. ogólnych kosztów, będą pozostawały w części, odpowiadającej temuż udziałowi, w dyspozycji Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej. To samo odnosi się do Ogólno-Państwowego Związku Kas Chorych, o ile Związek ten pokryje z funduszków własnych koszty budowy i urządzenia stałych instytucji leczenia szpitalnego lub sanatoryjnego inwalidów wojennych w wysokości 50 proc. lub więcej, względnie mniej niż 50 proc.

§ 5. Postępowanie kompetentnych urzędów państwowych i Kas Chorych przy udzielaniu świadczeń, wymienionych w punktach 1. i 2. § 1. niniejszych zasad, procedurę przy uznawaniu danej choroby za objętą obowiązkiem leczenia przez Kasę Chorych na zasadzie tych zasad, sposób rozstrzygania sporów, mogących stąd wyniknąć między Kasami Chorych, a urzędami państwowymi, względnie sporów inwalidów wojennych z Kasami Chorych, określi instrukcja Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydana przy uwzględnieniu opinii Ogólno-Państwowego Związku Kas Chorych w Polsce.

Do czasu wydania wspomnianej instrukcji, obowiązują postanowienia, zawarte w instrukcji w sprawie kierowania inwalidów wojennych przez powiatowe władze administracji ogólnej (referaty spraw inwalidów wojennych) do leczenia w Kasach Chorych, w sprawie wzajemnego postępowania tych władz i Kas Chorych oraz wyrównania nieporozumień, mogących wyniknąć przy uznawaniu inwalidów wojennych za uprawnionych do leczenia, dołączonej do umowy, zawartej w dniu 18. XII 1929 r. między Ministrem Pracy i Opieki Społecznej a Ogólno-Państwowym Związkiem Kas Chorych w Polsce, w sprawie leczenia i protezowania inwalidów wojennych.

§ 6. Postępowanie kompetentnych urzędów państwowych i Kas Chorych przy udzielaniu świadczeń, wymienionych w punkcie 3. § 1. niniejszych zasad, określi osobna instrukcja Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydana przy uwzględnieniu opinii Ogólno-Państwowego Związku Kas Chorych. Instrukcja ta będzie oparta na założeniu, iż: 1-o dla leczenia inwalidów wojennych, przebywających w Domu Inwalidów Wojennych we Lwowie, ma być zorganizowana i utrzymywana w tym Domu stała opieka lekarska, 2-o inwalidzi wojenni, przebywający w pozostałych instytucjach opieki społecznej, mają być podporządkowani pod względem leczenia również ogólnym postanowieniom o leczeniu inwalidów wojennych, wreszcie 3-o inwalidzi wojenni, chorzy na gruźlicę i umysłowo, będą leczeni w zakładach specjalnych na każdorazowe wezwanie Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

II.

§ 7. Ogólno-Państwowy Związek Kas Chorych w Polsce winien zaopatrywać inwalidów wojennych w protezy i aparaty ortopedyczne na zasadzie orzeczeń komisji protezowych w zakresie i wypadkach, przewidzianych w odnośnych postanowieniach rozporządzenia wykonawczego do ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wytwarzać w tym celu corocznie następujące ilości:

1. nóg sztucznych	1 500 sztuk
2. rąk sztucznych	200 „
3. aparatów ortopedycznych	600 „

4. obuwia ortopedycznego 2.200 „

5. protez i aparatów ortopedycznych, dla inwalidów wojennych, zamieszkałych zagranicą, oraz wózków dla inwalidów wojennych amputowanych (z porażeniem kończyn dolnych) za 30.000 zł. Nadto dokonywać naprawy protez, aparatów ortopedycznych i wózków, zależnie od każdorazowej potrzeby, zgłoszonej przez inwalidów wojennych.

W związku z powyższem Ogólno-Państwowym Związkiem Kas Chorych winien prowadzić na własny rachunek wytwórnię protez dla inwalidów wojennych: w Warszawie (ul. Zygmuntowska Nr. 9), w Poznaniu (ul. Bukowska Nr. 25), w Krakowie (ul. Kamienna Nr. 45), oraz warsztat naprawy protez we Lwowie (Kleparów Nr. 27), przejęte na zasadzie umowy z dn. 18. grudnia 1929 r., przytoczonej w § 5. niniejszych zasad, wytwórnię tę utrzymywać w należytych stanie, produkcję protez i aparatów ortopedycznych ulepszać i dążyć do jej potanienia.

§ 8. Ogólno-Państwowemu Związkowi Kas Chorych przysługuje prawo wyrobu protez i aparatów ortopedycznych w wymienionych wyżej wytwórniach także dla osób ubezpieczonych w Kasach Chorych, oraz innych osób, nie będących inwalidami wojennymi, jednakże z zastrzeżeniem, że protezowanie tych osób nie może być połączone z jakimkolwiek uszczerbkiem dla należytego zaopatrywania w protezy i aparaty ortopedyczne inwalidów wojennych.

§ 9. Minister Pracy i Opieki Społecznej mianuje na wniosek Ogólno-Państwowego Związku Kas Chorych i lekarza-ortopedę i 1 technika-ortopedę do składu każdej komisji protezowej.

Koszty wynagrodzenia członków komisji protezowych, mianowanych na wniosek Ogólno-Państwowego Związku Kas Chorych, pokrywać będzie tenże Związek z funduszków, przeznaczonych na leczenie i protezowanie inwalidów wojennych.

III.

§ 10. Jako zwrot kosztów leczenia inwalidów wojennych, o którym mowa w punktach 1. i 2. § 1. niniejszych zasad, oraz kosztów protezowania inwalidów wojennych, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej przekaze Ogólno-Państwowemu Związkowi Kas Chorych w Polsce w pierwszym roku wykonywania obowiązków, o których mowa w niniejszym piśmie, sumę zł. 2.704.800.—, słownie: dwa miliony siedemset cztery tysiące osiemset złotych, płatną w czterech równych ratach w dniach 15. kwietnia, 15. lipca, 15. października 1931 r. i 15. stycznia 1932 r. Suma powyższa obowiązuje w latach następnych, jako zwrot kosztów leczenia i protezowania inwalidów wojennych, jednak może być zrewidowana przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, po wysłuchaniu opinii Ogólno-Państwowego Związku Kas Chorych w Polsce, na miesiąc przed każdym nowym okresem budżetowym.

§ 11. Jako zwrot kosztów leczenia inwalidów wojennych, objętych lit. a) pktu 3. § 1. niniejszych zasad, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej przekaze Ogólno-Państwowemu Związkowi Kas Chorych w Polsce w pierwszym roku obowiązywania tych zasad sumę zł. 39.750, słownie: trzydzieści dziewięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych, w dwunastu równych bezpośrednio po sobie następujących ratach miesięcznych.

Koszty leczenia inwalidów wojennych, wymienionych pod lit. b) pktu 3. § 1. niniejszych zasad, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej będzie zwracać Ogólno-Państwowemu Związkowi Kas Chorych w Polsce na zasadzie indywidualnych rachunków.

§ 12. Wysokość zwrotu kosztów leczenia inwalidów wojen. objętych lit. a) pktu 3. § 1. niniejszych zasad, należnego Ogólno-Państwowemu Związkowi Kas Chorych w Polsce w latach następnych obowiązywania tych zasad, będzie określona corocznie w miesiącu marcu.

IV.

§ 13. Ogólno-Państwowy Związek Kas Chorych obowiązany będzie przedkładać Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej corocznie, najpóźniej w 3 miesiące po upływie roku budżetowego, sprawozdanie rachunkowe, zawierające zestawienie wydatków, poniesionych na leczenie i protezowanie inwalidów wojennych przez poszczególne Kasy Chorych i Ogólno-Państwowy Związek Kas Chorych w Polsce, względnie przez Okręgowe Związki Kas Chorych.

Sprawozdanie powyższe ma zawierać zestawienie wydatków:

1. na opłatę Kasom Chorych leczenia inwalidów wojennych, 2. na leczenie szpitalne, 3. na leczenie w zakładach dla umysłowo chorych, 4. na leczenie sanatoryjne, oraz w zdrojowiskach i uzdrowiskach, 5, związanych z protezowaniem inwalidów wojennych, 6. na inwestycje przejściowe i stałe dla celów leczenia i protezowania inwalidów wojennych, 7. Ogólno-Państwowego Związku Kas Chorych i ewentualnie działających z jego polecenia Okręgowych Związków Kas Chorych, względnie Związków Kas Chorych Województwa Śląskiego, połączonych z administracją leczenia i protezowania inwalidów wojen.

§ 14. Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zastrzega sobie prawo badania przez swoje organa zgodności sprawozdania rachunkowego, wymienionego w § 13 niniejszych zasad z książkami rachunkowymi Ogólno-Państwowego Związku Kas Chorych względnie z książkami rachunkowymi Kas Chorych lub Okręgowych Związków Kas Chorych.

§ 15. O ile okaże się, że koszty leczenia i protezowania inwalidów wojennych będą mniejsze od sumy 2.704 800 zł. to nadwyżka ślad pochodząca ma

być użyta na cele określone w § 4. niniejszych zasad.

§ 16. Dla kontroli i nadzoru wykonania niniejszych zasad, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, wyznaczy delegata swego do Ogólno-Państwowego Związku Kas Chorych. Delegat ten otrzymywać będzie wynagrodzenie z funduszy, przeznaczonych na leczenie i protezowanie inwalidów wojennych, w wysokości ustalonej przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

V.

§ 17. Zasady niniejsze obowiązują przez czas od 1. kwietnia 1931 r. do 31. marca 1936 r. Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zastrzega sobie jednak zmianę tych zasad po upływie lat dwóch, bądź z własnej inicjatywy, bądź na wniosek Ogólno-Państwowego Związku Kas Chorych w Polsce.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zastrzega sobie przed 1 ym kwietnia 1932 r, zmianę lub skreślenie — jednostronnym aktem — postanowień pktu 2. § 1. niniejszych zasad.

§ 18. Gdyby czas obowiązywania niniejszych zasad nie został przedłużony poza termin 31. marca 1936 r., lub gdyby zasady te zostały wcześniej uznane za nieobowiązujące, przekazane będą Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej, — z ostatnim dniem obowiązywania tych zasad — przez Ogólno-Państwowy Związek Kas Chorych:

a) instytucje leczenia szpitalnego, lub sanatoryjnego o charakterze stałym, zorganizowane z funduszy na leczenie inwalidów wojennych.

b) wytwórnie protez, przejęte do prowadzenia na rachunek tegoż Związku, wraz z budynkami, względnie lokalami, a to:

1. budynki, względnie lokale, w takim stanie, w jakim będą się znajdować w dniu przekazania, — z uwzględnieniem ich normalnego zużycia, jednak bez odpowiedzialności Związku za uszkodzenia spowodowane siłą wyższą.

2. cały inwentarz ruchomy, wraz z maszynami i innemi urządzeniami, podług księgi inwentarzowej,

3. półfabrykaty i surowce i inne przedmioty, wykazane w księdze magazynowej.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej prosi, aby Ogólno Państwowy Związek Kas Chorych potwierdził przyjęcie niniejszego pisma do wiadomości i wykonania w imieniu własnem, oraz wszystkich Kas Chorych.

Za zgodność odpisu:

Minister:

Podpis nieczytelny.

(—) Dr. St. Hubicki.

Próbuj szczęścia w kolekturze
Inwalidów Żydów.

Interwencja u Władz ministerjalnych w sprawach inwalidzkich.

Prezydium Zarządu Głównego w osobach kol. prezesa J. Bachnera, Wiceprezesów H. Schwarza, inż. Schlesingera, wraz z prezydium Rady naczelnej w osobach prezesa Dra. L. Schermanta i b. posła Z. Hellera przy współdziale członków Zarządu Gł. kol. K. Moszkowskiego i L. Ratza podjęło interwencję w dniu 18. VI. 1931. u Władz ministerjalnych w sprawach ogólnoinwalidzkich. Delegacja została przyjęta w Min. Pracy i Op. Społ. przez p. naczelnika Eminowicza, któremu przedstawiono cały szereg spraw a w szczególności konieczność dalszego przedłużenia terminu rejestracyjnego tak dla inwalidów wojen. jak i dla osób pozostałych, wskazując przytem na ujemne skutki w praktyce, nowelizacji ustawy Inwalidzkiej jak i odnośnie do komisji lekarskiej I i II instancji, leczenia i t. d. Następnie odbyło konferencję w Min. Skarbu z p. naczelnikiem Drem. Marynowskim, któremu przed-

stawiono cały szereg spraw związanych z wypłatą rent dla inwal. wojen. a szczególności odnośnie do osób pozostałych, przycem zwrócono uwagę na praktyki tak Izby Skarbowej, jak i Min. Skarbu co do krzywdzącego przyznawania początkowego terminu zaopatrzenia, następnie na konieczność powiększenia aparatu urzędniczego w Wydziale Rent Izby Skarbowej krakowskiej jak i w likwidaturze rent, gdzie stosunki pomieszczenia są fatalne, jak również poruszono jeszcze inne bieżące pilne sprawy. Następnie uzyskano przyjęcie u dyrektora Departamentu Akcyz i Monopolów Państwowych Min. Skarbu p. J. Kułskiego, któremu przedstawiono sprawy koncesyjne, jak i konieczność uregulowania pewnych spraw. W związku z tą konferencją, Zarząd Gł. podjął już inicjatywę w kierunku zrealizowania poruszonych spraw na tychże konferencjach.

Renta ofiar wojen., a Urząd gminny w Lubkowcach.

Zdawałoby się na pozór, że Gmina w Lubkowcach pow. śniatyńskiego żadnego właściwie Związku z wypłatą renty inwalidzkiej i dla pozostałych mieć nie winna i nie może, gdyż wypłatę renty uskuteczniają przecież Urzędy pocztowe, a co najwyżej to Gmina winna właściwie czuwać by renta była punktualnie i dokładnie ofiarom wojen. wypłacana by ewent. nadwyżka w tym kierunku tępić z miejsca.

Rada Gminy w Lubkowcach nie rozumie jednak czynić czegokolwiek bezinteresownie dla drugich i w tem niezrozumieniu nie tylko nie zwraca uwagi, że ma do czynienia z biednymi ofiarami wojny, ale sama nie wiedząc zgoła co to znaczy t. zw. kompetencja rzuca się na rentę ofiar wojennych chcąc z niej stworzyć dla siebie źródło dochodu.

Wspomniana Rada Gminna uchwaliła na jednym ze swych posiedzeń, by Urząd gminy ściagał od inwalidów, wdów i sierót wojennych pobierających zaopatrzenie ze Skarbu Państwa kwotę 50 gr. od każdego czeku, którym zostaje ofiarom woj. renta doręczona. Uchwała tego rodzaju jest sprzeczna z obowiązującymi przepisami i w całości bezprawna.

W myśl bowiem art. 31 ustawy z dnia 18. III. 1921/Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 195/renta inw. wdów i sierót wojennych nie podlega żadnym zajęciom prawnym, a więc i tego rodzaju potrąceniom, jakie gmina w Lubkowcach wprowadza, ulec nie może. Poza tem zaś żadne ustawy państwowe tego rodzaju podatku tj. podatku od rent ofiar wojennych nie przewidują tak, że uchwała gminy w Lubkowcach jest samowolą, bezprawiem i dalszem uszczuplaniem, ale już nie dla oszczędności, już i tak całkowicie umniejszonej renty ofiar wojennych.

Zarząd Główny odniósł się w tej sprawie do Starostwa Pow. w Śniatynie jako właściwego, wskazując nieuzasadnione niczem postępowanie Rady gminnej w Lubkowcach. Dotychczas wprowadzić niema jeszcze oficjalnego załatwienia tej sprawy, ale mamy nadzieję, że władze właściwe nie dopuszczą do tego, by renta ofiar wojennych została w ten bezprawny sposób umniejszana i by władcy gminni, których należy o obowiązujących ustawach pouczyć, w ten sposób krzywdzili nieszczęśliwe ofiary wojny.

Akcja oszczędnościowa Rządu kosztem ofiar wojen.

Ministerstwo Skarbu zupełnie niespodziewanie zarządziło obniżenie rent dla inwalidów wojen. i osób pozostałych od 1. sierpnia 1931. Dziwnem wydaje się to zarządzenie, gdyż dotąd Rząd nie wykonuje swego zobowiązania z tytułu ustawy inwal. z dnia 18. III.

1921 r. Dotąd nie uskutecznia się wypłaty dodatku dla ciężko poszkodowanych inwalidów wojen., dodatku kwalifikacyjnego i dodatku pielęgnacyjnego, który to ostatni jest obliczany na podstawie waluty markowej, tak, że dodatek pielęgnacyjny wynosi obecnie zaledwie

5 groszy mies. Według tego zarządzenia dodatki do rent inwal. wojen. i dla osób pozostałych wypłacane od 1. kwietnia 1931 zostaną skreślone od 1. sierpnia 1931, a zostaną utrzymane tylko zasiłki dla ciężko poszkodowanych inwal. wojen., co jest ogromną krzywdą dla ofiar wojen. Zarząd Główny wystosował z tego powodu protest na ręce p. prezesa Rady Ministrów A. Prystora, Ministra Skarbu p. J. Piłsudskiego i Ministra Pracy i Opieki Społ. p. gener. Hubickiego. Prawdopodobnie zarządzone obniżenie rent z dniem 1. VIII.

1931 r. nastąpi, gdyż nie zanoszą się na to, aby Rząd wstrzymał dotychczasowe zarządzenie. Miejmy nadzieję, że Rząd jaknajrychlej cofnie to zarządzenie, które chwilowo jest podyktowane koniecznością państwową, przyczem jednak wyrażamy nasze głębokie ubolewanie, że Rząd nie znajduje lepszej drogi lecz idzie po linii najstabszego oporu, chcąc poczynić oszczędności kosztem ofiar wojen. i tak już dość wynędzniałych. Poniżej podajemy tabele rent inwalidów wojen. i osób pozostałych, które to normy będą obowiązywały od 1. sierpnia 1931 r.

Stawki zaop. inwalidów wojennych.

Kate- gorja	Grupa rodz.	Stawki renty	Stawki za- okrąglenie	Stawki zasiłku	R a z e m	Kate- gorja	Grupa rodz.	Stawki renty	Stawki za- okrąglenie	Stawki zasiłku	R a z e m
I.	1	18.75	— gr.	—	18 75	VI.	1	74 94	1 gr.	12	86 95
	2	23.74	1 "	—	23 75		2	94 95	— "	12	106.95
	3	27.49	1 "	—	27.50		3	109.93	2 "	12	121.95
	4	31.23	2 "	—	31 25		4	124.94	1 "	12	136.95
II.	1	24.99	1 "	—	25 00	VII.	1	87.45	— "	23	110.45
	2	31.65	— "	—	31.65		2	110.77	3 1/2 "	23	133 80
	3	36.64	1 "	—	36.65		3	128 26	4 "	23	151 30
	4	41.66	4 "	—	41 70		4	145.74	1 "	23	168.75
III.	1	37.47	3 "	—	37.50	VIII.	1	99.95	— "	25	124 95
	2	47.48	2 "	—	47.50		2	126.59	1 "	25	151.60
	3	54.94	1 "	—	54.95		3	146.59	1 "	25	171.60
	4	62.47	3 "	—	62 50		4	166.56	4 "	25	191.60
IV.	1	49.98	2 "	—	50 00	IX.	1	112.44	1 "	50	162.45
	2	63.30	— "	—	63 30		2	142.43	2 "	50	192.45
	3	73.29	1 "	—	73.30		3	164.90	— "	50	214.90
	4	83.29	1 "	—	83.30		4	187.40	— "	50	237.40
V.	1	62.47	3 "	10	72.50	X.	1	124.94	1 "	75	199.95
	2	79.11	4 "	10	89.15		2	158.23	2 "	75	233.25
	3	91.62	3 "	10	101.65		3	183.23	2 "	75	258.25
	4	104.10	— "	10	114.10		4	208.23	2 "	75	283.25

Stawki zaop. pozostałych.

K a t e g o r j a p o z o s t a ł y c h				Renta miesięczna	
				zł	gr
1 sierota 20% lub 1 z rodziców				20%	25 —
wdowa 30% lub 2 rodziców lub 1 zupełna sierota				30%	37 50
2 sieroty 20%				40%	50 —
wdowa 30% i sierota 20%				50%	62 50
3 sieroty 20%				60%	75 —
wdowa 50% i sierota 20% lub wdowa 30% i 2 sieroty				70%	87 50
4 sieroty 20%				80%	100 —
wdowa 50% i 2 sieroty 20% lub wdowa 30% i 3 sieroty 20%				90%	112 50
wdowa 50% i 3 lub więcej sier. 20% lub wdowa 30% z 4 i więcej sierotam				100%	125 —

Wyżywienie rytualne inwalidów wojen. podczas leczenia w sanatoriach i miejscach uzdrowiskowych.

W ślad za okólnikiem Zarządu Głównego z dnia 5. VI. 1931. L. 7971/31. zawiadamiamy, że Ogólnopolski Związek Kas Chorych w Polsce uruchomił stałą kuchnię rytualną oprócz Szczawnicy w Otwocku, którą to sprawą zajmuje także Tow. „Briljus“. Równocześnie komunikujemy, że wkrótce zostanie uruchomiona stała kuchnia rytualna w Iwoniczu, a następnie w większych ośrodkach leczniczych. W związku z wyżywieniem rytualnym inwalidów wojen. w sanatoriach i miejscach uzdrowiskowych, Zarząd Główny przypo-

mina wszystkim Związkom okólnik z dnia 27. XII. 1930. L. 15491/31., iż w każdym podaniu inwalidy wojen. skierowanemu do Kasy Chorych o uzyskanie miejsca na leczenie, należy odrazu uwidocznić, czy dany inwalida reflektuje na wikt rytualny, jak również pouczyć zainteresowanych, że przy badaniu ich na komisji w Kasach Chorych winni to również ustnie oświadczyć, gdyż późniejsze dodatkowe zgłoszenie natrafi na poważne trudności i nie będzie uwzględnione.

Zgłoszenia roszczeń do władz niewłaściwych.

ODPIS.

Ministerstwo Pracy i Op. Społ. Nr. 4712/O. V.

Warszawa dn. 15 czerwca 1931.

Do

PP. Wojewodów i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

OKÓLNIAK Nr. 702.

W związku z zapytaniem niektórych Urzędów Wojewódzkich, jak należy postępować z roszczeniami do zaopatrzenia inwalidzkiego, zgłaszanymi w terminie lecz do władz niewłaściwych i odstąpionymi przez te władze, władzom właściwym, tj. referatom spraw inwalidów wojennych powiatowych władz administracji ogólnej, po terminie prekluzyjnym, przewidzianym art. 24 ust. z dnia 18 marca 1921 r. w brzmieniu ustaw z dnia 7 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 229), Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wyjaśnia, co następuje:

Wobec art. 2. ust. 3. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341. z 1928 r.) kwestja podań przetrzymanych przez władzę niewłaściwą i skierowanych do władz właściwych po terminie wnoszenia podań, nastręcza pewne wątpliwości, które jed-

nakże, w myśl zasady utrzymania najściślejszej koordynacji władz administracyjnych, należy rozstrzygać raczej w kierunku zachowania terminu, pomimo opóźnienia w przekazaniu takiego podania do władzy właściwej. Szczególniej w zakresie ustawy inwalidzkiej, ze względu na charakter roszczeń, zmiany władz właściwych i obecny system właściwości władz, należy przyjąć, iż zgłoszenia roszczeń do zaopatrzenia inwalidzkiego do któregośkolwiek Starostwa, P. K. U. lub władzy skarbowej jako do władz, do których właściwości należeć powinny z reguły, należą częściowo lub należały sprawy inwalidzkie albo do władz położonych nad temi władzami, o ile zgłoszenia te zostały dokonane przed dniem 1 stycznia 1931 r. należy uważać za wniesione w terminie prekluzyjnym, przewidzianym art. 24. ustawy z dnia 18 marca 1921. w brzmieniu nadanem ustawą z dnia 7 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 229).

Takie zgłoszenia, jako wniesione w terminie ustawowym, podlegają rozpatrzeniu narówni ze zgłoszeniami wniesionymi bezpośrednio do właściwych referatów spraw inwalidów wojennych przed dniem 1 stycznia 1931 r.

Hubicki m. p.
Minister

Rozpowszechniajcie „Inwalidę Żydowskiego”!

Obowiązkiem i w interesie każdego inwalidy i wdowy wojennej jest zaprenumerować naszą gazetę!

Z życia organizacyjnego.

Walne zgromadzenie ZŻIWS. w Rzeszowie. odbyło się 15. III. br. przy udziale licznych członków i społeczeństwa żydowskiego. Z ramienia Zjednoczenia Związków żyd. inw., wdów i sierot woj. R. P. brali udział prezes Zjednoczenia p. J. Bachner i wiceprezes p. inż. A. Schlesinger. Ponadto uczestniczyli w zgromadzeniu naczelnik Referatu Inw. Star. Pow. w Rzeszowie p. Mycak i delegat Związku inw R. P. p. Brudek. Zgromadzenie zagał przewodniczący tegoż Związku p. dyr. Tannenbaum, przedstawił działalność Związku za rok uprzedni oraz sprawozdanie kasowe. Następnie wygłosił referat, w którym z żalem podniósł że społeczeństwo żyd. za mało interesuje się sprawami ofiar wojen. skrytykował Kahał rzeszowski, że nie wspiera Związku żyd. inw., że uchwała wprowadzić rok rocznie subwencje dla Związku jednak subwencji tych nie wypłaca. — Następnie z zadowoleniem wyraził się o postępowaniu władz ministerjalnych wobec ofiar wojny, od czasu nastania rządów pomajowych, poczem wyraził też uznanie prezesowi Zjednoczenia p. J. Bachnerowi. Przedstawił przebieg V. Walnego Zjazdu, którego to sprawozdania zgromadzeni słuchali z szczerem zainteresowaniem i honorach i zaszczytach jakie spotkały Zjednoczenie ze strony Ministerstwa Pracy i Oy. Społ. i jego prezesa p. J. Bachnera, przy czem w imieniu Związku żyd. inw. w Rzeszowie wyraził prezesowi J. Bachnerowi serdeczną gratulację z okazji odznaczenia przez Prezydenta Rzeczypospolitej złotym krzyżem zasługi. Dziękował p. Hermanowi Schwarcowi wiceprezesowi Zjednoczenia, inż. A. Schlesingerowi, wiceprezesowi Zjednoczenia, Drowi T. Molknerowi wicepr. Zjedn. i prezesowi Rady Naczelnej Drowi L. Schermantowi, za ich pełną poświęcenia pracę dla dobra ofiar wojen. Następnie zabrał głos prezes p. J. Bachner, dziękując w gorących słowach za gratulacje, przy czem wyraził uznanie Związkowi żyd. inw. w Rzeszowie za gorliwą pracę, podnosząc przy tem zasługi przewodniczącego tegoż Związku p. dyr. Tannenbauma, który pracuje bezinteresownie z pełnem poświęceniem i dzięki właśnie tej pracy podniósł Związek rzeszowski do odpowiedniej wysokości. — Potem zabrał głos naczelnik Referatu Spraw Inwal. Wojen. Starostwa Powiat. w Rzeszowie dziękując za wyrażone uznanie temuż referatowi, zapewniając zarazem, iż wszelkie sprawy znajdujące się w toku załatwienia tegoż Referatu zostają sprawnie załatwiane bez względu na narodowość i wyznanie. Po udzieleniu absolutorjum ustępującemu Wydziałowi przystąpiono do wyborów, które dały następujący wynik: do wydziału weszli pp. kol. dyr. Tannenbaum jako przew. Majer Józef jako zastępca, Dicker Izidor jako drugi zastępca, Einhorn Samuel jako skarbnik, Meth Berl

jako sekretarz i kol. Infeld Izrael, Steinwasser Leon, Reich Mates, Schildkraut Chaskel, Hausner Samuel, Künstlich Aron, Moranz Irak, Piwok Leon, pani Abendowa i Schmidowa. Po uchwaleniu całego szeregu rezolucji, Zgromadzenie zamknięto.

Walne Zgromadzenie Związku żyd. Inwal. Obywateli Pol. w Wiedniu odbyło się w dniu 22. II. br., na którym przy bardzo licznym udziale członków, kol. Sternfeld, który jako delegat brał udział w V. Walnym Zjeździe w Krakowie, przedstawił przebieg tegoż Zjazdu. Zgromadzeni wysłuchali tej relacji z wielkiem zainteresowaniem poczem uchwalono jednogłośnie wyrazić podziękowanie prezesowi Zarządu Głównego Zjednoczenia kol. J. Bachnerowi i serdeczne życzenia z okazji dziesięciolecia jego wytężonej pracy. Następnie uchwalono wyrazić podziękowanie Zarządowi Głównemu Zjednoczenia za skrupulatne załatwianie spraw inwalidzkich wiedeńskich, oraz wiceprezesowi Zarządu Głównego p. Hermanowi Schwarcowi za jego pracę i interwencje w sprawach wiedeńskich u władz centralnych w Warszawie.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS. Obywateli Polskich w Wiedniu odbyło się w dniu 10. V. 1931. Po zgażeniu zebrania przewodniczący tego Związku kol. Sternfeld przedstawił działalność Związku za rok ubiegły, przedstawiając ścisły kontakt Związku ze Zjednoczeniem, wskutek czego udało się uzyskać prolongatę zaopatrzenia dla żyd. ofiar wojen, przebywających we Wiedniu na trzy lata. Następnie kol. Bender przedstawił sprawozdanie kasowe, poczem po udzieleniu absolutorjum ustępującemu Wydziałowi wybrano nowy Zarząd a to: kol. Sternfelda, Lautnera, Lunenfelda, Bendera, Schreibtafta i Meislerową, zaś do komisji rewiz. kol. Grünberga i Mnicha, Zgromadzenie uchwaliło szereg rezolucji a m. in. podziękowanie Zarządowi Głównemu Zjednoczenia Związków Żyd. Inwal. w Krakowie a w szczególności prezesowi J. Bachnerowi, wiceprezesowi Zjednoczenia kol. Schwarcowi za ich pracę dla ZŻIWS. w Wiedniu.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS w Kałuszu odbyło się w dniu 6. IV. 1931 przy licznym udziale członków i przedstawicieli różnych instytucji społecznych. — Z ramienia Zarządu Głównego brał udział w temże zebraniu prezes Zjednoczenia p. J. Bachner. — Przybyłych przywitał przewodniczący Związku p. Juden-

freund i potem przedstawił działalność Związku za rok ubiegły, jak również i sprawozdanie kasowe. — Następnie prezes Zjednoczenia p. J. Bachner w długim referacie przedstawił szereg spraw inwalidzkich aktualnych, sprawy koncesyjne, którego zebrani z wielkim zainteresowaniem słuchali. Po udzieleniu absolutorjum ustępującemu Wydziałowi przystąpiono do wyborów, które dały następujący wynik: do Wydziału zostali wybrani kol. J. Judenfreund jako przewodniczący, Rettig Abraham i Majer Jakób jako zastępcy przewodniczącego, Krumper Gustaw jako sekretarz, oraz Kreuzer Józef, Häusler Samuel, Glattstein Berl, Felsen Mozes, Gang Abraham i Putzer Mendel. Na zastępców członków Wydziału wybrano: M. J. Lieberman, Arnolda Klara, i Berla Glattsteina. Do komisji rewiz. weszli kol. Stickel Wolf, Fingerhut Juda i Treitler Peretz, zaś do Sadu polubown. kol. Hauser Adolf, Gelobter Tonia i M. J. Lieberman.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS. w Tarnobrzegu odbyło się w dniu 5. IV. 1931 przy licznych udziałach członków i delegata z ramienia Zarządu Głównego w osobie p. L. Straussa, przewodniczącego Związku żyd. inwal. w Mielcu. Po przedstawieniu sprawozdania z działalności za czas ubiegły, jak i sprawozdania kasowego, przystąpiono do wyborów, które dały następujący wynik: Hauser Kalman jako przewodniczący, Fleischer Simon jako zastępca przewodniczącego, Abrahamowicz Mozes jako sekretarz, Perlmutter Leib jako sekretarz, Fluss Leizer, Kirschenbaum Abraham. Seiden Marja, Schiffman Hersch, Leist Leib, Kirschenbaum Izak, a do komisji rewiz. weszli kol. Fluss Izrael Wolf, Herzog Paul i Kirschenbaum Abraham. Do Sadu Polubownego wybrano kol. Kirschenbauma Izaka, Perlmuttera Leiba i Flussa Leizra.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS. w Krakowie. odbyło się w dniu 7. czerwca 1931 w wielkiej sali Kahału przy bardzo licznych udziałach członków. Z ramienia władz przybyli: pp. kapitan M. Suchoń z Województwa Krakowskiego, z Izby Skarbowej sekretarz Golarz, z Izby Skarbowej Wydziału koncesyjnego p. Niedziałkowski, z Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państw. r. Dubiel oraz z Gminy Żydowskiej w zastępstwie r. Goldfarb i inni. Zgromadzenie zagałę przewodniczący Związku kol. J. Bachner, który przywitał serd. przedstawicieli władz jak i delegatów z poszczególnych Związków a to: kol. Feldsteina, Neigera (Bielsko), Sauerstroma (Wadowice), Langer (Tarnów), Färberow (N. Targ), Lewkowicza (Chrzanów), jak również odczytał cały szereg pism nadesłanych przez bratnie organizacje inwalidzkie. Przewodniczący kol. J. Bachner przedstawił dotychczasową

działalność Zarządu Związku, wykazując owocną pracę tegoż, jak również wygłosił najaktualniejsze sprawy inwalidzkie na temat spraw zaopatrzeniowych, koncesyjnych, społecznych, leczenia itd., poczem wyraził serd. podziękowanie całemu Zarządowi za jego ciężką pracę, a w szczególności kol. Drowi L. Schermantowi, Drowi Molknerowi, Goldsteinowi Józefowi, Steinlaufowi Judzie i innym, Ponadto złożył gorące podziękowanie wszystkim lekarzom, którzy udzielają bezpłatnej pomocy lekar. członkom Związku a w szczególności kol. Drowi Pechnerowi, Stieglitz-Sperlingowej, Bochnerówny itd. W zastępstwie nieobecnego skarbnika kol. Goldsteina złożył sprawozdanie kasowe kol. Birnbach, poczem przystąpiono do dyskusji, w której brali udział kol. Unger, Dr. Schermant. Neiger, Feldstein, Färberowa, Kornfeldowa, Waldmanowa, Orglerowa, Langer, i Heuman. Na wniosek kol. Friedmana uchwalono absolutorjum ustępującemu Zarządowi, poczem przystąpiono do wyborów nowego Zarządu, w skład którego weszli: kol. J. Bachner jako przewodniczący, Dr. L. Schermant i Dr. T. Molkner jako zastępcy przewodniczącego, J. Beer jako sekretarz, Spiegel J. jako zastępca sekretarza, Goldstein J jako skarbnik, Birnbach Oskar, Halpern Pinkus, Kornfeldowa Paulina, Dr. Pechner Henryk, Rosenbaum Adolf, Dr. Stieglitz-Sperlingowa Róża, Steinlauf Juda, Thaler Dawid, Unger Fischel. Do Komisji rewiz. wybrano: kol. Heumana Ozjasza, Dr. Perlbergera Teodora i inż. L. Guttmana. Ponadto wybrano Sąd Polubowny. Po uchwaleniu całego szeregu rezolucji przewodniczący J. Bachner zamknął Zgromadzenie w bardzo serdecznym nastroju.

Walne Zgromadzenie Związku żyd. inw., wdów i sierót wojen. w Warszawie, odbyło się w dniu 28. lutego 1931. przy licznych udziałach członków. Po sprawozdaniu o działalności tego Związku i po sprawozdaniu kasowym, wybrano następujący Zarząd: kol. Trauman Aron jako przewodniczący, Elbaum Mordka Mendel, zastępca przewodniczącego, Taubenfeld Józef jako sekretarz, Neu Lubelski Michał jako skarbnik, oraz Berliner Hersch, Krakowski Adam i Zastaw Abram, na zastępców zaś wybrano kol. Cyngissera Lużera i Jelenia Izaka. Do Komisji rewiz. weszli kol.: Kleiner Fajwel, Rozenbaum Leib i Wołk Abram, a na zastępcę kol. Mendelsona Abrama. Do Sadu Koleż. weszli kol. Grynberg Hersch, Halbersztajn Mordka i Halpern Zygmunt a jako zastępcę kol. Kuttner Fajwel.

Walne Zgromadzenie Związku żyd. inw., wdów i sier. wojen. w Łodzi, odbyło się w dniu 28. II. 1931. przy bardzo licznych udziałach członków. Po sprawozdaniu o działalności Związku i sprawozdaniu kasowym przystąpiono do wyborów nowego Zarządu,

które dały następujący wynik: kol. Eljasz Hengeltraub jako przewodniczący, Izak Haberman, zastępca przewodniczącego, Lewek Rozenfeld jako sekretarz, Izak Ickowicz jako skarbnik, oraz Mojżesz Wajnszok, Szlama Gold, Towia Ajzen i Juda Morzygłód. Zastępcami członków Wvdziału są Izak Grinszpan, Sima Goldberg i Chil Kaliński. Do Komisji rewiz. weszli kol.: Izak Berensztajn, Maurycy Firsztenberg, i Izrael Grojsman, a do Sądu polubownego Rubin Joskowicz, Abraham Monszajn i Jakób Blachman. Po przedstawieniu przez kol. Hengeltrauba przebiegu V. Walnego Zjazdu w Krakowie, w którym brał udział jako delegat — uchwaliło Zgromadzenie wyrazić podziękowanie Zarządowi Głównemu Zjednoczenia za opiekę nad członkami Związku żyd. inwal. w Łodzi. Na wniosek też p. kol. Hengeltrauba Walne Zgromadzenie wyraziło protest przeciw postępowaniu Gminy Żydowskiej w Łodzi wobec spraw żydowskich ofiar wojen. Po żywej dyskusji, uchwalono szereg rezolucji i wniosków.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS. w Wilnie, odbyło się w dniu 18. kwietnia 1931 r. przy bardzo licznym udziale członków tegoż Związku. Sekretarz Związku kol. K. Moszkowski przedstawił działalność Związku za rok sprawozdawczy. Podaje, że był obecnym na Walnem Zjeździe Zjednoczenia, które odbyło się w dniach 15 i 16. lutego 1931 r., przedstawiając w krótkim zarysie ciekawym słuchaczom przebieg tego Zjazdu oraz powzięte rezolucje w sprawach ofiar wojennych. Przedstawia ilość spraw załatwionych przez Związek żyd. inwal. w Wilnie u różnych władz i instytucji, co do zaopatrzeń ofiar wojen. jak i w sprawach koncesyjnych. Podaje zmianę statutową odnośnie do zmiany nazwy zamiast „SPOWZ“ na Związek żyd. inwal. wdów i sier. wojen. w Wilnie, co zebrani przyjęli jednogłośnie do wiadomości z zadowoleniem, poczem przedstawił cały szereg rezolucji do uchwalenia. W uznaniu zasług wiceprezesa Zjednoczenia Związków żyd. inw. R. P. p. H. Schwarza uznano go członkiem honorowym ZŻIWS. wileńskiego. Po przedstawieniu sprawozdania kasowego, udzielono ustępującemu zarządowi absolutorjum. Po ożywionej dyskusji przystąpiono do wyborów, które dały następujący wynik: do Zarządu Związku weszli kol.: Dr. Michał Żytlowski jako przewodniczący, Kuszel Moszkowski jako sekretarz, Zacharjasz Jutan, Mowsza Bitenski, Zacharjasz Chwoles, Szaja Kłaczko, Owsiej Luboszyca, Izak Zalcberg, Owsiej Zameczki, Salamon Sznejder, Chaim Uszajew, Mojżesz Szejniuk, Rubin Blejman i Calel Zyskand, zaś do Komisji rewiz. kol.: Hirsch Trocki, Rachmil Fisztel, Dawid Ginieniewicz. Abram Gielman, Owsiej Bernsztejn, a do Sądu polubownego kol.: Izrael Umancew, Abram Sapirsztejn, Nachman Szwimmer, Lejzer Lewidow, Wólf Stołow. Do Bezprocentowej Kasy Pożyczkowej

wybrano kol.: Józefa Majtesa, Zacharjasza Jutana, Dr. M. Żytlowskiego, Kuszela Moszkowskiego, Dr. Paulinę Iwanterową, Owsieja Luboszyca, Hirscha Lewinzona, Izaka Zalcberga i Józefa Miłakowskiego, a do komisji rewiz. teje Kasy Pożyczkowej kol. Grzegorza Szkolnickiego, Zacharjasza Chwolesa, Salomona Szajdera Szaję Kłaczko i Chaima Stomę.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS. w Bielsku, odbyło się w dniu 12. kwietnia 1931 r. w sali Gminy Wyznaniowej Żydowskiej, przy bardzo licznym udziale tak członków Związku, jak i przedstawicieli Gminy Wyznaniowej Żyd. w Bielsku i Białej i przedstawicieli wszystkich stowarzyszeń żyd. z Bielska i Białej. Z ramienia Zarządu Głównego uczestniczyli prezes J. Bachner i skarbnik O. Birnbach. Zgromadzenie zagał przewodniczący Związku p. Bernard Eichner, witając przybyłych, poczem kol. Neiger przedstawił działalność Związku za rok poprzedni, przedstawiając przytem historję utworzenia się Związku żyd. inwal. w Bielsku. Skarbnik Związku kol. Schlesinger przedstawił sprawozdanie kasowe, poczem udzielono absolutorjum ustępującemu Wydziałowi. Następnie prezes J. Bachner w dłuższym referacie przedstawił sprawy aktualne dotyczące zaopatrzenia ofiar wojen., spraw koncesyjnych, spraw pośrednictwa pracy, wyjaśniając przytem wiele niezrozumiałych spraw i dodając otuchy do dalszej pracy. Zebrani wynagrodzili przemówienie prezesa oklaskami. Następnie przystąpiono do wyborów, które dały następujący wynik: kol. Eichner Bernard jako przewodniczący, dyrektor Kraminer jako zastępca przewodn., kol., Neiger jako sekretarz, kol. Schlesinger jako skarbnik oraz kol. Wachtel, Glasscheib, inż. Bleicher, Feldstein Leon, Brozdowicz, Richter, Kupperman, prezes Gminy Wyznan. Żyd. w Bielsku Dr. Feuereisen, i radca miejski Popiół. Do Komisji rew. weszli kol., Jammer-Karter, Rabinowitz, Radsprecher, Güchner i Körbel Abraham, a do Sądu Polubownego kol.: Dr. Stierer, Glasscheib, Lippman, Reissfeld, dyrektor poczty Kraminer i radca Popiół.

Poczem Zgromadzenie zamknięto w podniosłym nastroju.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS. w Kołomyży, odbyło się w dniu 5. kwietnia 1931 r. przy udziale licznych członków i prezesa Zarządu Głównego Zjednoczenia p. J. Bachnera. Po przedstawieniu sprawozdania o działalności Związku przez przewodniczącego p. Raresa-Salomona i sprawozdania kasowego, jak i po żywej dyskusji, udzielono absolutorjum ustępującemu Wydziałowi i przystąpiono do wyborów nowego zarządu które dały następujący wynik: Salomon Rares jako przewodniczący, Horn Izaak i Zie-

genlaub Izak jako zastępcy przewodn., Peller Meilech jako sekretarz, Winwehr Efroim jako zast. sekretarza Zimblar Chaim jako skarbnik, a ponadto Heller Samuel, Siegelwachs Michał, Fernbach Joel, Juris Jakób, Palker Nachman, Buchhalter Koppel, Weizer Benjamin, Hilsenrat Sender, Spieller Samuel i Urheber Fani, oraz Hake Simon, Maller Leib, Hilsenrat Fawisch i Feiger Pepi. Do Komisji rewiz. weszli pp. Biber Leon, Moritz Mordko, Kantor Salo, a do Sądu polubownego Dr. Lachs Marek, Silberherz Leizor i Korn Samuel. Następnie uchwalono niektóre zmiany statutowe.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS. w Stanisławowie odbyło się w dniu 5. kwietnia 1931 r. przy bardzo licznym współudziale członków. Z ramienia Zarządu Głównego byli obecni prezes J. Bachner i wiceprezes inż. A. Schlesinger. Po zagajeniu, przewodniczący Związku kol. Sobel Bernard, przedstawił obecnym sprawozdanie z działalności Związku za rok ubiegły, poczem głos zabrał kol. inż. Schlesinger. W referacie swym przedstawił kol. inż. Schlesinger sprawy aktualne, program pracy Zarządu Głównego na przyszłość, przedstawił prace i starania Zarządu Głównego dla polepszenia bytu ofiar wojen. Po sprawdzaniu kasowem, udzielono absolutorjum ustępującemu wydziałowi, poczem prezes J. Bachner zabrał głos przedstawiając najnowsze sprawy, dotyczące zaopatrzenia, kapitalizacji rent, koncesji itd. Wreszcie przystąpiono do wyborów, które dały następujący wynik: do Wydziału wybrano kol. Sobla Bernarda jako przewodniczącego, Friesnera Kalmana jako wiceprzewodniczącego, Mandla Dona II, wiceprzewodniczącego, Vogla Bernarda jako sekretarz, Brumbergera Rubina zastępcą sekretarza, Goldberga Emanuela skarbnika, Schnkelbach Dorę i Hellmana Chaska. Do Komisji rewiz. weszli kol.: Holder Majer, Lampel Oskar i Löw Saul, a do Sądu polubownego kol. Haliczher Gerschon, Sierota Józef i Holder Meschulim.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS. we Lwowie odbyło się w dniu 14 marca 1931 przy licznym udziale członków zwyczajnych, wspierających oraz społeczeństwa. Ponadto z ramienia Zarządu Głównego brał udział w temże Zebraniu prezes p. J. Bachner. Po zagajeniu i przywitaniu obecnych, przewodniczący Związku inż. A. Schlesinger przedstawił sprawozdanie z działalności tegoż Związku za okres ubiegły, jakoteż z działalności w sprawie wyjednania rent noworejestrowanym inwalidom wojen. oraz w sprawie koncesyjnej. Przedstawił wydatki łożone na leczenie członków, następnie, że utrzymuje bezpłatnie ambulatorjum bezpłatnie dla członków, oraz, że w miarę możliwości wysyła własnym kosztem sieroty wojen. i dzieci inwal. do uzdrowisk jak również wydatki na szkolenie dzieci inwali-

dów i wdów wojen. oraz wydatki na doraźne zapomogi dla najbiedniejszych członków. Następnie wiceprzewodn. Związku p. Ratz Leon przedstawił sprawozdanie z działalności biurowej, tj. ile pism skierowano do władz, ile podań wygotowano członkom i ile interwencji zostało podjętych, poczem kol. J. Volkman złożył sprawozdanie kasowe.

Zebrani po wysłuchaniu sprawozdań uchwalili wyrazić podziękować przewodniczącemu inż. A. Schlesingerowi serdeczne podziękowanie za jego trudy poniesione dla tejże organizacji i wybrali go na członka honorowego Związku. Następnie wygłosił referat p. poseł Heller, którego zebrani wysłuchali z wielkim zainteresowaniem, poczem zabrał głos prezes Zjednoczenia p. J. Bachner, który w dłuższym przemówieniu przedstawił ogrom pracy Zjednoczenia, wyniki ostatnich wysiłków w kierunku podwyższenia rent, leczenia i obrony praw żyd. ofiar wojen., które to przemówienie zostało przyjęte z wielkim zadowoleniem przez zebranych i zebrani przy tej sposobności złożyli gratulacje prezesowi Zjednoczenia do Jego odznaczenia Złotym Krzyżem Zasługi przed Rząd.

W końcu przystąpiono do wyborów, które dały następujący wynik: do Zarządu weszli kol.: inż. A. Schlesinger jako przewodniczący, inż. Karol Hecht wiceprzewodniczący, Leon Ratz drugi wiceprzewodniczący, Aleksander Rosenbusch skarbnik, Lina Fehlowa sekretarka, i Cicero April, zast. sekretarki a nadto Dr. S. Casser, Dr. A. Reisler, Mgr. M. Lemmel, N. J. Mandel, A. Mauer, H. Tauber, D. Mandel, N. Siegel, R. Feil, K. Banderowa i K. Reissowa. Do komisji rewiz. weszli kol.: Dr. M. Griffel, M. Zuckerkandel, J. Volkman, D. Klasten i A. Eisenberg, a do Sądu Polubownego kol.: Dr. A. Chotiner, Dr. O. Margulies, S. Stier, W. Müller i J. Rosenthal.

Walne Zgromadzenie uchwaliło też cały sereg rezolucji i złożyło podziękowanie za ofiarą i owocną pracę prezesowi Zjednoczenia p. J. Bachnerowi i posłowi Hellerowi, delegatowi warszawskiemu H. Schwarzwowi, przewodn. Związku lwowskiego inż. A. Schlesingerowi oraz p. Mgrowi Lemmlowi, Leonowi Ratzowi, Dawidowi Mandlowi i Linie Feglowej. Ponadto wyrażono podziękowania za przchylne traktowanie spraw ofiar wojen. pp. prezesom Izb Skarbowych we Lwowie Drowi T. Pollakowi i Michałowi Brzeckiemu, Naczelnikowi Wydziału IV. Tadeuszowi Wojdatowi, Naczelnikowi Województwa Op. Społ. Drowi Szkodzińskiemu i Radcy Wojew. Op. Społ. Ostrowskiemu, kierownikowi Urzędu inwal. F. Paiseckiemu, oraz współpracownikom, naczelnikowi Urzędu Skabowego Akcyz i Mnopol. Państw. we Lwowie Wierzbickiemu, naczelnikowi Wydz. VI. Magistratu Płońskiemu, a ponadto wyrażono podziękowanie lekarzom Związku a to pp. Drowi Hermanowi Frenklowi, Drowi Złonowi i Drowi Aleksandrowiczowi,

Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie ŻŻIWS. w Przemyślu odbyło się w dniu 4. czerwca 1931 r., na którym wybrano nowy Zarząd, w skład którego weszli pp.: Salzberg Izidor jako przewodniczący, dyrektor Strammer jako zastępca, Ring Bernard jako sekretarz, Bauman Józef jako skarbnik, Apfelsüss Dawid jako likwidator, a ponadto Mermelstein Pepi, Bloch Marja, Ornstein Eljasz, Dorfman Herman, Dank Benjamin, Shwebel Józef, Bär Majer. Do Komisji rewiz. zostali wybrani pp. Koltin Izak, Feuer Herman i Glanzberg Tobjasz.

Walne Zgromadzenie ŻŻIWS. w Brodach, odbyło się w dn. 14. VI. 1931 r. przy udziale członków tegoż oraz przedstawicieli Gminy Żyd. w Brodach i innych instytucji. Przewodniczący Związku zagał Zebranie poczem sekretarz kol. Pollak Lazar przedstawił sprawozdanie o działalności Związku jak i sprawozdanie kasowe. Po udzieleniu absolutorjum zarządowi, wybrano nowy Zarząd, w skład którego weszli kol.: Hornstein M., Pollak L., Kriszianpoller, Steiner, Margierowicz, Kremnitzer, Munies i Meislerowa, a do Sądu polubownego kol. Baltera, Charaka i Weilera.

Walne Zgromadzenie nowoutworzonego ŻŻIWS. w Podhajcach, odbyło się w dniu 7. czerwca 1931 r. na którym wybrano następujących p. kol. do Zarządu: inż. Dawida Lillego jako przewodniczącego, Saula Weintrauba jako wiceprzewodn. i Adolfa Wolfa jako sekretarza, oraz Saula Kellera, Lipego Lippe, Wolfa Schmiera. Do Komisji rewiz. weszli pp. kol. Mendel Kohn i Ozjasz Landman, zaś do Sądu pol. kol. Dr. Zygmunt Rottenberg, Dawid Grünberg i Jakób Weinlager.

Walne Zgromadzenie Pow. Koła ŻŻIWS. w N. Sączu, odbyło się w dniu 17. maja 1931 r. przy liczny udział członków, jak również przy udziale przedstawicieli władz tj. Starostwa Powiatowego Referatu Inwal. kierownika p. Teodora Kuny i zastępcy naczelnika Usamu w N. Sączu p. Emila Szpetmańskiego. Kierownik Referatu inwal. p. Teodor Kuna wygłosił referat, przedstawiając sprawę rejestracji oraz wiele innych spraw wchodzących w zakres działania Referatu Inwal., podkreślając przytem, że Referat ten odnosi się do wszystkich spraw inwalidzkich życzliwie i ze zrozumieniem. Sprawozdanie z całorocznej działalności wygłosił przewodniczący Związku p. J. Zins a po przedstawieniu sprawozdania kasowego, zebrani członkowie wyrazili ustępującemu zarządowi absolutorjum. Przybyły z ramienia Zarządu Głównego prezes p. J. Bachner przedstawił w obszernym referacie sprawy aktualne dotyczące zaopatrzenia, koncesji i wysiłki czynione w sprawie uzyskania dalszego przedłużenia

rejestracji, jak również leczenia w Kasach Chorych inwalidów bez względu na rodzaj ich cierpienia (kalectwa) i rodzin inw. wojen. Referent ostro skrytykował nieżyczliwe stanowisko naczelnika Usamu w N. Sączu odnośnie do spraw koncesyjnych inwalidów żydowskich — p. Mitkę. Następnie zebrani uchwalili rezolucję m. i. wyrażającą kierownikowi Referatu Spraw Inwal. w N. Sączu p. Teodorze Kunie uznanie i podziękowanie za jego przychylne i życzliwe traktowanie inwalidów wojen. i rezolucję taką przekazał Województwu w Krakowie i Min. Pracy i Op. Społ. do wiadomości. Wybory dały następujący wynik: do Zarządu weszli kol. Jakób Zins jako przewodniczący, Adolf Grubel jako zastępca, Józef Schwimmer jako skarbnik, Mendel Izrael Rosenblum jako sekretarz, Weinberger Jakób i Morgernstern Majer. Do komisji rewiz. wybrano kol.: Ringa f. Fiścha Salomona, Jungmana Berla, a do Sądu polubownego kol. Tobiasa f. Windstraucha, Färbera Kalmana, Bäckä f. Wachsmanna Chaima Hirscha.

Walne Zgromadzenie w Tłustem, odbyło się w dn. 3. maja 1931 r. przy liczny udział członków. Po przedstawieniu działalności za rok ubiegły przez przewodniczącego Związku i sprawozdania kasowego, wybrano następujący Zarząd: kol. Abraham Klinger przewodniczący, Chaim Reichman, zastępca przewodniczącego, Schaje Leib Schechter, sekretarz, Mojżesz Ringel skarbnik, Feibisch Kleiner, Sporn i Fischel Langholz. Do Komisji rewiz. weszli kol.: Schaje Leib Wasser, Juda Fiderer, Erna Mann, a do Sądu polubownego kol.: Mozes Ringel, Fischel Langholz i Faiwisch Kleiner.

Walne Zgromadzenie Powiatowego Koła Związku Żydowskich Inwalidów, Wdów i Sierót Wojennych w Wadowicach odbyło się w ubiegłą niedzielę w wielkiej sali Towarzystwa im. Kr. Wł. Jagiełły w Wadowicach, w którym wzięło udział przeszło 400 członków oraz przedstawiciele władz skarbowych a to osobie p. naczelnika Niecia i przedstawiciela Starostwa Powiatowego p. Wojciecha Drewniaka, jak również delegaci sąsiednich Związków Inwalidzkich. Walne Zgromadzenie otworzył przewodniczący Związku kol. Dr. W. Kluger, który w serdecznych słowach przywitał obecnych a w szczególności prezesa Zarządu Głównego Zjednoczenia Z. Ż. i. W. S. R. P. kol. J. Bachnera, wyrażając mu podziękowanie za jego ciężką pracę, dokonał odsłonięcia ufundowanego przez ten Związek portretu p. J. Bachnera z napisem: „Kochanemu Prezesowi J. Bachnerowi za nieustraszoną dziesięcioletnią pracę dla dobra ofiar wojennych“. Przewodniczący kol. Dr. W. Kluger złożył następnie dokładne sprawozdanie co do działalności sekretariatu, jak również poruszył cały szereg ważnych spraw mających Związek ze sprawami inwalidzkimi. Po udzieleniu absolutorjum ustępującemu Zarządowi, przewodniczący kol. Dr. W. Kluger w serdecznej i wzru-

szającej przemowie przedstawił przeszło dziesięcioletnią nieustrudzoną pracę dla dobra inwalidów, wdów i sierót wojennych, poświęconą przez **zupełnie ociemniałego inwal. wojen. p. Sauerstroma Szymona**, wręczając mu dyplom honorowy ze strony Organizacji jak cały szereg pięknych upomników. W czasie tego aktu był wzruszający moment, kiedy kol. Sauerstrom oświadczył, że mimo utraty najdroższego skarbu, bo oczu, będzie nadal wytrwale bronił spraw ofiar wojennych na terenie powiatu wadowickiego. Kol. Sauerstrom zajmuje stanowisko zastępcy przewodniczącego w Wadowicach, z którego to zadania mimo braku oczu wykazuje nadzwyczajne zdolności i wielką ruchliwość dla organizacji. Następnie zabrał głos kol. J. Bachner, który naszkicował w dłuższym referacie zagadnienia inwalidzkie, związane z wypłatą rent, opieką społeczną, sprawami koncesyjnymi i t. d., poczem udzielał wyjaśnień co do stosunków miejscowych naczelnik Urzędu Skarbowego Podatków p. Nieć. Po przeprowadzonej dyskusji przystąpiono do wyborów które dały następujący wynik: kol. Dr. W. Kluger jako przewodniczący, S. Sauerstrom jako wiceprzewodniczący a do Wydziału weszli: kol. Natan Goldberg, Gertel Falik, Zachman Michał, Ebel Adolf, Borger Ignacy i Langer Maurycy. Do Komisji Rewizyjnej wybrano kol.: Baldingera Izaka, Lenarta Stanisława, Wichnera Esriela, Steina Markusa, zaś do Sądu Polubownego weszli kol.: Grünsberg Naftali, Dr. Wadler Leon, Gliński Karol, Cisner Schaja, Jakubiec St. Po uchwaleniu całego szeregu rezolucji pod adresem władz, Walne Zgromadzenie wyraziło serdeczne podziękowanie przewodniczącemu kol. Dr. W. Klugerowi za jego niezmordowaną pracę bezinteresowną dla dobra Związku i ofiar wojennych, której poświęca się z wielkim zamiłowaniem od szeregu lat.

Walne Zgromadzenie Z. Ż. I. W. S. w Buczaczu odbyło się w dniu 21 czerwca 1931 r. w sali Gminy Wyznaniowej Żydowskiej pod przewodnictwem kol. Engelberga Leona. Przewodniczący Związku przedstawił dokładnie stan działalności Związku za czas ubiegły, poczem kol. Feuerman Leon złożył sprawozdanie odnośnie do działalności administracyjnej, zaś kol. Buchband Henryk jako skarbnik złożył sprawozdanie kasowe. Po przeprowadzonej dyskusji w imieniu komisji rewizyjnej kol. Seinfeld Rachmiel i Buchheim Cypora postawili wniosek na udzielenie absolutorjum ustępującemu Zarządowi, które zostało jednogłośnie uchwalone. Kol. inż. Schlesinger wiceprezes Zarządu Głównego wygłosił referat w sprawach zaopatrzeniowych, koncesyjnych, wypłat rent, opieki społecznej, jak również poruszył sprawy organizacyjne. Przeprowadzone wybory dały następujący wynik: kol. Engelberg Leon jako przewodniczący, kol. Feuerman Leon jako sekretarz a ponadto weszli do Zarządu kol. Dr. Hirschhorn Maks, Springer Mozes, Schwarzberg Jakób, Ebert Estera, Schwarz Adolf, Muster Mendel, Gottfried Regina, Issersohn Mozes, Pohorille Feibisch, i Strauber Schabse. Do komisji rewizyjnej wybrano kol. Rauchera Gerschona, Buchheim Cypora, Andermanna Borucha. Do sądu polubownego weszli kol. Dr. Silberschlag Maksymiljan, Feuerman Eisig i Feuerman Chaim Leib. Na wniosek kol. Feuermana Leona, kol. Dr. Hirschhorn wyraził zgodę na udzielanie po-

mocy lekarskiej członkom organizacji, zaś lekarstwa będą pobierane w aptece pod „Zgodą“ ze zniżką 25% ową za okazaniem legitymacji członkowskiej.

Walne Zgromadzenie Powiatowego Koła Z. Ż. I. W. S. w Nowym Targu odbyło się w dniu 27 czerwca 1931 r. w sali Kahału. Przewodniczący kol. A. Gerstner zagał zgromadzenie, poczem przedstawił dokładne sprawozdanie za rok ubiegły. Kol. Färberowa przedłożyła sprawozdanie kasowe, z którego okazuje się, że Związek ten przychodził z bardzo wydatną pomocą swym biednym członkom. Na wniosek członka Komisji rewizyjnej kol. J. Guttweina, Walne Zgromadzenie uchwaliło jednogłośnie absolutorjum ustępującemu Zarządowi, poczem przystąpiono do wyborów. Wybrani zostali kol. Aron Gerstner jako przewodniczący, Wolf Chiel jako zastępca przewodniczącego, Färberowa Pepi jako sekretarka, Rozenberg Wolf jako skarbnik a ponadto weszli do Zarządu kol. Bronner Jakób i Szydlów Salomon. Do komisji rewizyjnej wybrano kol. Gottweina Jude, Kornguta Chaima i Tellera Józefa.

Walne Zgromadzenie Z. Ż. I. W. S. w Grodnie odbyło się dnia 28 czerwca br. w lokalu Związku. Z ramienia Zarządu Głównego obecny był kol. Moszkowski przewodniczący ZŻIWS. w Wilnie.

Zebranie otworzył prezes Zarządu kol. Baszkir poczem przystąpiono do wyboru prezydium zebrania do którego weszli kol. Baszkir jako przewodniczący kol. Orbach jako sekretarz i kol. Moszkowski. Sekretarz odczytał szereg depeesz i pozdrowień poczem kol. Moszkowski jako Delegat Zarządu Głównego, Zebranie w imieniu tegoż przywitał. Po złożeniu sprawozdania przez sekretarza z pracy Zarządu Związku i sprawozdania kasowego, komisja rewizyjna postawiła wniosek o udzielenie absolutorjum ustępującemu Zarządowi. Nad sprawozdaniem wywiązała długa dyskusja, po ukończeniu której zabrał głos delegat kol. Moszkowski, w obszernym referacie przedstawił aktualne sprawy inwalidzkie a to odnośnie do komisji wojskowo-lekarskich, odwoławczych, spraw zaopatrzeniowych, koncesyjnych itd. Po udzieleniu ustępującemu Zarządowi absolutorjum przystąpiono do wyboru nowego Zarządu w skład którego weszli kol. Baszkir Wigdor, Lipsz Józef, Sommer Jeki, Rejzer Selig, Bendelsohn Iser, Szmalene Szymon i Wohlberg Szymon. Do komisji rewiz. zostali wybrani kol. Połtalaken Jachiel, Kapulski Józef i Małachowski Jakób. Walne Zgromadzenie wybrało na członków honorowych Związku w Grodnie kol. Bachnera Jakóba, Prezesa Zarządu Głównego kol. Schwarza Hermana, wiceprezesa Zarządu Gł. i Kol. Moszkowskiego Kuszela członka Zarządu Gł. przewodniczącego Związku w Wilnie.

Walne Zgromadzenie Z. Ż. I. W. S. w Jaworowie odbyło się w dniu 5 lipca 1931 r. Sprawozdanie odnośnie do czynności Zarządu złożył kol. Grohman Izrael, jak również przedstawił aktualne sprawy inwalidzkie. Przeprowadzone wybory dały następujący wynik: kol. Grohman Izrael jako przewodniczący,

kol. Wiwak Eljasz jako sekretarz, kol. Wirth Efroim jako skarbnik, a do komisji rewizyjnej wybrano kol. Schera Józefa Samuela, Zanda Azriele i Apisdorf Estere.

Walne Zgromadzenie Powiatowego Koła Związku Żydowskich Inwalidów, Wdów i Sierót Wojennych w Tarnowie odbyło się w dniu 5 lipca br. przy udziale przedstawicieli władz. Żydowscy inwalidzi, wdowy i sieroty wojenne przybyli z dalekich stron, aby dowiedzieć się o ich obecnym położeniu, zwłaszcza, że zamierzona redukcja rent wywołała ogromny niepokój wśród tychże. Zgromadzenie zagałę przewodniczący tegoż Związku kol. Jakób Beer Langer, który złożył dokładne sprawozdanie za ubiegły rok administracyjny, przyczem poruszył stosunki lokalnej natury. Sprawozdanie kasowe złożył kol. Kanarek, zaś sprawozdanie sekretarjatu kol. Bloch Jakób. Po udzieleniu absolutorjum ustępującemu Zarządowi, prezes Zarządu Głównego Zjednoczenia Związków Żydowskich Inwalidów, Wdów i Sierót Wojennych R. P. kol. J. Bachner wygłosił obszerny referat o aktualnych sprawach inwalidzkich, zaopatrzeniowych, koncesyjnych, opieki społecznej, który przez liczne zgromadzonych został przyjęty hucznymi oklaskami. Walne Zgromadzenie wyraziło serdeczne podziękowanie Staroście p. Drowi B. Skwarczyńskiemu za jego przychylne odnoszenie się do spraw inwalidzkich i jako dowód wdzięczności, wręczyło mu dyplom członka honorowego. Ponadto wyrażono serdeczne podziękowanie kierownikowi referatu spraw inwalidów wojennych Starostwa Powiatowego w Tarnowie p. Gebułowskiemu, któremu Walne Zgromadzenie również nadało godność członka honorowego. Niemniej wyrażono się z uznaniem co do działalności lekarzy przy komisji lekarskiej do pp. Dra Warendy Macieja, Dra Mieczysława Jaworowskiego. Jak również wyrażono szczere uznanie p. J. Bachnerowi za jego niezmordowaną pracę, któremu wręczono dyplom honorowy.

Wszyscy obecni na tem Zgromadzeniu podnosili z wielkiem uznaniem zalety **p. adwokata Dra Spanna**, który nie bacząc na trudności, w każdej chwili udziela członkom tej Organizacji bezpłatnej porady prawnej, jak również podejmuje interwencje u władz sądowych na korzyść inwalidów, wdów i sierót wojennych, wyrażając mu z tej okazji najserdeczniejsze podziękowanie. Podnoszono również zasługi pp. lekarzy Dra J. Frenkla, Dra Franciszki Merzowej, Dra W. Mandla, Dra A. Goldberger-Mandlowej, Dra Szymona Blocha, Dra B. Rubina, Dra B. Molknera, którzy przychodzą biednym członkom zupełnie bezinteresownie z pomocą lekarską, którym Walne Zgromadzenie wyraziło pełne uznanie. Przeprowadzone wybory dały następujący wynik: kol. Langer Jakób Beer jako przewodniczący, Bloch Jakób jako sekretarz, Kanarek Ożjasz jako skarbnik, Gochhäuser jako wiceprezes, Gruber Markus jako zastępca sekretarza, Schnur Mojżesz jako zastępca skarbnika, oraz Wolk Salomon. Do komisji rewizyjnej wybrano kol.: Brauma Szulima, Tannenbauma Józefa Leiba i Fabera Arona, zaś do Sądu Polubownego weszli: kol. Dorf Eizig, Engel Dawid i Weisenberg Jakób.

Podziękowanie.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS. w Krakowie odbyte w dniu 7 czerwca br. w Krakowie, uchwaliło **podziękować** za bezpłatną pomoc lekarską członkom Związku następującym **pp. lekarzom**: Dr. Altstätter Zofji, Drowi Aronsonowi Julianowi, Drowi Banetowi Arnoldowi, Drowi Bibersteinowi Aleksandrowi, Drowej Bielerowej Reginie, Drowi Blassbergowi Maksymiljanowi, Dr. Bochnerównie Helenie, Drowi Engländerowi Bernardowi, Drowi Epsteinowi Maurycemu, Drowi Goldgartowi Leonowi, Drowi Gottliebowi Dawidowi, Drowej Gottliebowej Henryce, Drowi Grossfeldowi Henrykowi (w Szczawnicy), Drowi Goldsteinowi Salo, Drowi Haberowi Maurycemu, Drowi Herschdorferowi O., Drowi Hilfsteinowi Chaimowi, Drowi Jakóbsonowi Leopoldowi, Drowi Jengerowi Jakóbowi, Drowi Kohnowi Maksymiljanowi, Dr. Kragen Schuldenfreiowej Marji, Drowi Kupczykowi Bernardowi, Drowi Katznerowi Józefowi, Drowi Lieaeskindowi, Drowi Merzowi Alfredowi, Drowi Machaufowi Edwardowi, Drowi Pechnerowi Henrykowi, Drowi Pinkusfeldowi A., Drowi Pawligerowi Leonowi, Drowi Sassowi Adolfowi, Drowi Schenkerowi Izakowi, Dr. Spira Lewingerowej, Drowi Scharzbartowi A. Dr. Stieglitz-Serlingowej Róży, Dr. Wasserberg Dorze, Drowi Weberowi Henrykowi, Drowi Weissglassowi Wilhelmowi, Drowi Wassermanowi Józefowi i Drowi Grünbaumowi Feliksowi.

Udzielanie ulg w świadectwach przemysłowych.

Okólnikiem L. D. V. 6890/4/31 Min. Skarbu upoważniło Izby skarbowe do załatwienia, na podstawie art. 94. ustawie o państw. podatku przemysłowym, we własnym zakresie działania podań, dotyczących przeklasowania przedsiębiorstw handlowych (o których mowa w okólnikach Min. Skarbu z dnia 28. 10. 1930 roku L. D. V. 11193/4/30, z dnia 4. XI 1930 roku L. D. V. 11409/4/30 r. i z dnia 12. XII. 1930 roku L. D. V. 11761/4/30) z kategorii II. i III. i z kat. III. do IV. świadectw przemysłowych, oraz do zwalniania od obowiązku nabycia świadectw IV. kategorii handlowej **wyjątkowo ubogich płatników bez względu na termin wniesienia podania o ulgę, o ile uiszczenie należności z tytułu właściwego świadectwa, zagrażałoby egzystencji gospodarczej jednoosobnego przedsiębiorstwa.**

Na podstawie powyższego upoważnienia mogą również Izby skarbowe ponownie rozpatrywać odwołania, poprzednio odmownie załatwione.

Prenumerujcie „Inwalidę Żydowskiego“

Zeznanie o obrocie może płatnik sprostować.

Z orzecznictwa podatkowego.

Płatnik może sprostować swoje zeznanie o obrocie. Nie stanowi obrotu, w odlegającego opodatkowaniu, przychód ze sprzedaży przedmiotów, nie będących wynikiem działalności przemysłowej płatnika wzgl. „przedmiotem jego handlu“ (Wyrok Najw. Trybunału Administracyjnego L. R. 4769/28).

Fabryka chemiczna N. sprzedała spółce akcyjnej P. Pompę z akumulatorami za sumę 40 tysięcy zł. i wskutek pomyłki zaliczyła tę sumę do obrotu. W odwołaniu swem płatniczka sprostowała swe zeznanie i wносиła o wyłączenie tej sumy z podstaw opodatkowania, gdyż pompy z akumulatorami nie stanowią przedmiotu produkcji ani też obrotu płatniczki, a sprzedaż pompy stanowiła wyzbycie się części majątku.

Komisja Odwoławcza odwołania nie uwzględniła z tej zasady, iż wobec zaliczenia przez płatniczkę tej kwoty do obrotu, podlegającego opodatkowaniu i zamieszczenia jej w zeznaniu, płatniczka była związana złożeniem zeznaniem i nie miała prawa raz złożonego zeznania sprostować na swoją korzyść nawet w wypadku obliczenia obrotu sprzecznie z przepisami prawa. Najwyższy Trybunał Administracyjny, o który sprawa się oparła ze skargi płatniczki, uznał jednak pogląd powyższy za błędny, albowiem do tak ciasnej interpretacji skutków zeznania brak podstaw w samej ustawie o państw. pod. przemysłowym i nie da się też pogodzić ze słusnością.

Z brzmienia przepisów ustawy o pod. przem. (art. 5 p. 7) wynika, iż ulga opodatkowaniu przychód brutto, uzyskany przez przedsiębiorstwa, wydobywające lub przetwarzające surowce albo produkujące wyroby w związku z ich działalnością produkcyjną, nie stanowi natomiast obrotu, podlegającego podatkowi, przychód ze sprzedaży przedmiotów, nie będących wynikiem tejże działalności. Jeżeli więc pompa nie stanowi przedmiotu produkcji przedsiębiorstwa płatniczki, a przychód, o który chodzi, przychodem sporadycznym, osiągniętym ze spieniężenia części majątku płatniczki, to uzasadnione było stanowisko skargi, iż omawiany przychód nie stanowi obrotu, podlegającego opodatkowaniu.

Powyższy wyrok ma doniosłe znaczenie dla płatników, albowiem kładzie wreszcie kres dotychczasowej praktyce władz skarbowych nie uznających żadnych sprostowań, nawet opartych na jawnej pomyłce buchalteryjnej. Rzecz prosta, że powyższa teza Najw. Trybunału Administracyjnego ma zastosowanie rów-

nież i przy wymiarze innych podatków (np. dochodowego, świadczeń socjalnych i innych).

Opłaty patentowo-akcyzowe od szynków.

Zasadnicze orzeczenie N. T. A.

Taryfa opłat patentowo-akcyzowych, które obowiązane są płacić wedle ustawy o monopolu spirytusowym wszystkie zakłady sprzedaży względnie wyszynku napojów alkoholowych, wykazuje istotną lukę, albowiem w szeregu najrozmaitszego rodzaju przedsiębiorstw trudniących się tym działem handlu (jak np. restauracji, cukierni, bufetów, piwiarni, winiarni itp.) pominięty jest najbardziej rozpowszechniony typ takiego przedsiębiorstwa, które ma za przedmiot jedynie tylko sam wyszynk ewentualnie też drobną sprzedaż wszelkich napojów alkoholowych, a nie prowadzi przy tem restauracji, lecz najwyżej bufet zaopatrzony w gotowe przekąski. Początkowo podporządkowano wszystkie te przedsiębiorstwa szynkarskie do kategorii restauracji II rzędu i dopiero opłaty patentowo-akcyzowe ustanowiono w taryfie dla tej kategorii przedsiębiorstw (tj. 400 zł. w I klasie miejscowości, 200 zł. w II kl. i 100 zł. w III klasie z odpowiedniami dodatkami w szczególności dodatkiem komunalnym, wynoszącym do 200 proc. taryfowej opłaty państwowej). Na skutek ciągłych zażaleń przedsiębiorców szynkarskich, którzy nie byli w stanie opłacać tak wysokich patentów (np. w Krakowie wynosi opłata patentu akcyzowego od restauracji II rzędu wraz z dodatkami 1.240 zł. rocznie) i którzy żądali podporządkowania swych przedsiębiorstw do przewidzianej w ustawie kategorii „karczmy“, uregulowaną została ta kwestja rozporządzeniem Ministerstwa Skarbu z dnia 14 listopada 1929 L. V, 11592/4 wedle którego za „karczmy“ uznane być mogą jedynie szynki (bez podawania potraw kuchennych) o nieznacznym obrocie handlowym, w szczególności o ile roczny obrót tych przedsiębiorstw, ustalony przez Komisję szacunkową do wymiaru podatku przemysłowego nie przekracza kwoty 20.000 zł. w I kl. miejscowości, 15.000 zł. w II klasie, 10.000 w III kl. i 8.000 w IV klasie. W myśl tego rozporządzenia musiały więc wszystkie inne przedsiębiorstwa szynkarskie, których obrót przekraczał podane powyżej kwoty, opłacać patent akcyzowy ustanowiony dla restauracji II rzędu.

Czytajcie „Inwalidę Żyd.“

Różne wiadomości.

Odnaczenie prezesa Zarządu Głównego Zjednoczenia Związków Żyd. Inwal. Wdów i Sierót Woj. R. P. kol. J. Bachnera Złotym Krzyżem Zasługi zostało ogłoszone w **Monitorze Polskim** dnia 3. marca 1931. Nr. 50.

* * *

Posiedzenie Zarządu Głównego odbyło się, w Warszawie w dniu 17. VI. 1931 pod przewodnictwem prezesa Zarządu Głównego kol. J. Bachnera. Z ramienia Rady Naczelnej uczestniczył w obradach kol. Dr. L. Schermant jako prezes tejże i kol. Dr. Z. Landau jako wiceprezes. Prezes Zarządu Głównego kol. J. Bachner złożył dokładne sprawozdanie z działalności Zarządu Głównego, poczem wywiązała się dyskusja, w której brał udział kol. b. poseł Z. Heller, wiceprezesi Z. Gł. H. Schwarz, i inż. A. Schlesinger oraz kol. Ratz, A. Trauman, K. Moszkowski i inni. Zarząd Główny zaaprobował wszelkie sprawy podjęte przez Prezydium Zarządu Głównego i ustalił linię wytyczną co do dalszej pracy. Obrady trwały przez cały dzień do późnej nocy, poczem w następnym dniu podjęto interwencję u Władz ministerjalnych o czym na innem miejscu donosimy.

Gross Izrael Hirsch, inwal., czł. ZŻIWS. w Krakowie zmarł w dniu 26. III. 1931 r. w wieku 30 lat życia.

Krieg r. Feuer Izak, inwal., czł. ZŻIWS. w Krakowie, zmarł 25. III. 1931 r. w 48 roku życia.

Orgler Izidor, inwal. wojen., czł. ZŻIWS. w Wadowicach, zmarł 19. III. 1931 roku, w 44 roku życia.

Kacew Berek, inwal., członek Związku żyd. inwal. w Wilnie, zmarł w dniu 28. III. 1931 r. w 57. roku życia.

Schreck Wolf, inwal., członek ZŻIWS., w Jarosławiu, zmarł w dniu 5. VI. 1931 r. w 45 roku życia.

Kapitulnik Pinkus, inwal., czł. ZŻIWS., w Łodzi, zmarł 3. VI. 1931 r., w 42 roku życia.

Sommer r. Hagler Elo, członek ZŻIWS. w Sanoku, zmarł 30 maja 1931 r.

Cześć Ich pamięci!

Czytaj uważnie!

Nie trać nadziei lepszego i jaśniejszego jutra.

Polska Państwowa Loteria Klasowa

— daje możliwość każdemu wzbogacenia się. —

105.000 wygranych. - Główna wygrana 1,000.000 złotych.

Ogólna suma wygranych 32,000.000 złotych.

Zamów natychmiast w naszej najszcześniejszej kolekturze los IV. Klasy a niezależność i dobrobyt osiągniesz. — Cena 1/4 losu do IV. Klasy zł. 40.—

Ciągnięcie odbędzie się już w dniach 11 i 13 sierpnia b. r.

Kolektura Zjednoczenia Związków Żydowskich Inwalidów Wdów i Sierót Wojennych = Kraków, ulica Krakowska 4.